

DACIA

Tribună de luptă românească

INCHINARE

Împlinirii a 20 ani de la martirajul

lui

Corneliu Zelea Codreanu

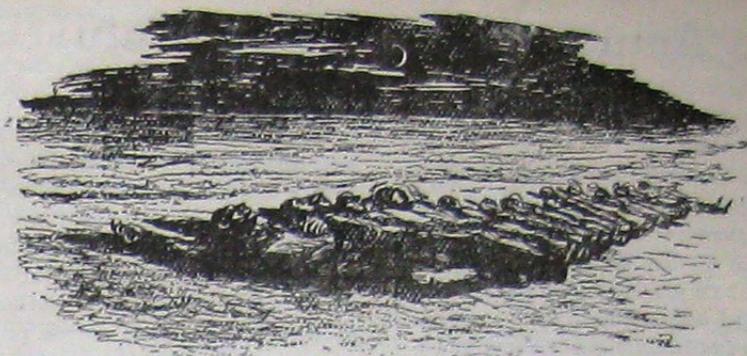

Correspondența:
Caixa Postal 236, Niterói, Brasil

BIRUITORUL

Salut pe cei ce merg
spre marea biruință
legionară. Corneliu Zelea Codreanu
1938.

Lui Corneliu Zelea Codreanu

după ALBERTO CRESPO

Bezna zdrobi linistea zilei
tristei mări, mormântul vietuitoarelor,
și pentru tine nu mai e, nefericit Corneliu.
Mare-ti fu destinul tău neimplinit
prins în profilul agoniei
înfrorătoare și aspre de către Dumnezeuul tău plâns.

România simte calea pierdută,
călăuza, speranța sa,
arsă în însăși văpaia sângelui tău.

Căpitane, vorba mea nu-i vrednică
să'ndrepteze măreția tăcerii
roditoare și triste a vieții care nu mai e.

Mereu mă'ndemn să-ti strig numele
pe vuietul turbure-al vânturilor,
pe drumul tăcut al năierilor.

Domnului, Dumnezeuului etern al zărilor;
vadului apelor, cărării
fără sfârșit și căpeteniei îngerilor:

În numele tăriei tale mântuite.

Pierdutu-s'a rostuirea stelelor;
cântă, măret, pământul întreg
splendoarea ta și atotputernicia.

Oamenii au uitat cuvântul tău;
nu-ti vor glasul tău de flăcări,
ascund sub lespezi chipul tău:

Intorsu-s'au sub plug și trandafiri
în mut cortegiu, spadele.

Vieată din plin ce se-arată la lună,
între un cânt de crini uitati
și luciul stelar al aureolelor.

Trup cu glas de aște răsunătoare,
strălucite vederi răpite iubirii,
puteri ce plâng onoarea implinită.

E sfârșitul amintirii și dorul,
moartea oamenilor, fără de rost,
tragica naștere a speranței.

30 Noembrie 1958

Versuri scrise de poetul Crespo, câteva zile mai târziu, sub impresia înfrorătoare a asasinării a Căpitănelui.

De ce lumea nu se prăbusește, nu se cutremură?

De ce plâng brazi muntilor,
plopii de pe vale, și stejarii
tristetea solemnă a codrilor?

De ce apele din matca lor nu sorb
liturgia sfântă a pietrelor
sbuenind în veselă epifanie?

Fiinta asta doar a crescut în măruntaiele sale
cu forță și voință să dea lumii,
svăcnirea măduvit muntilor.

O! vieată mântuită în alburimi,
tărie și biruintă îmbrățisate cu moartea
și adormite sub lespede cerească!

O! umbre'n noapte luminate
cu luciri de stele ce-au presărat tihnă
pe munti, pe'nținse ape, în văzduhuri!

Ascunde-ne la porunca Ta deplină,
Doamne, nourii și aște roșii,
amintirea fericită a durerii sale.

Aprinde-ne vinele cu flacăra Ta,
dă mortilor glorie din vieata Ta
și viilor moarte din lipsa Ta.

Dă sete adăneurilor apelor
și glăsuire oamenilor pământului
și uitare drumului speranței.

Și așa, Doamne, înflăcărat și rătăcitor,
în groapa de pământ cutremurat,
căută liniste și-văzu, necunoscut,
amintirea și moartea: unic destin.

De ce plâng brazi muntilor,
plopii de pe vale, și stejarii
tristetea solemnă a codrilor?

Fiinta care a murit, în munti stăruie.
Pace în tăcerea zăpezii încremenite;
uitare și umbra care'n noi se naste,
rug și bucurie a răsunării ce-o să vină.

I. G. DIMITRIU

Actualitatea Căpitanului

Horia Sima

Ca împlinirea a două decenii dela moartea Căpitanului, o întrebare legitimă își face loc în conștiința fiecărui legionar:

Ce a rămas în picioare din edificiul doctrinar ridicat de Căpitan? Ce propozitii si-au păstrat valabilitatea, înfruntând acțiunea distructivă a vremii, și cari din ele au fost înlăturate de noianul întâmplărilor?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să stabilim mai întâiu o distincție în textele lăsate de Căpitan: e o parte filosofică, situată deasupra contingentelor istorice, și o altă parte, care interpretează acțiunea lui politică, care definește atitudinile lui de ordin politic, prin natura ei mai expusă deteriorărilor.

Dela gânditorul Corneliu Codreanu ne-au rămas o teorie a națiunii, o filosofie a istoriei, o nouă orientare în problemele persoanei umane, o interpretare proprie a relațiilor dintre clasele sociale, o viziune escatologică a lumii, toate aceste cercetări constituind un sistem de cugetare de o măreție și vigoare care face onoare spiritului românesc. Este adevărat că din cauza morții lui premature Căpitanul n'a putut să dea amploarea cuvenită ideilor lui. În volumul al doilea al lucrării lui, pe care n'a mai ajuns să-l scrie, își propusese să reia tema "omului nou" și să revină și asupra altor probleme cari, în volumul întâiu, au fost numai sumar expuse.

Articolul de față este închinat tezelor lui politice. Vrem să verificăm la 20 de ani interval, cari din punctele lui de vedere în politica țării si-au păstrat actualitatea și cari din ele nu-si mai găsesec justificare în împrejurările schimbate în care trăim.

Vom începe examenul manifestărilor Căpitanului în viața publică a României în ordinea cronologică a apariției lor. Intrebuintăm această metodă nu numai pentru usurința expunerii, ci și pentru că diversele lui atitudini se dezvoltă organic una dintr'alta. Aprofundând prima lui luare de poziție, el descopere un alt sir de inamici, cari îl obligă la deschiderea unui nou front de luptă. Experiența se repetă până ce toate primejdiile cari amenintă existența poporului românesc sunt identificate și denunciate opiniei publice.

Corneliu Codreanu își începe ucenicia politică fixându-se ca adversar al comunistilor. Nu e o atitudine reflectată. E o intuiție, o reacție instinctivă. Tânărul care nici nu iesise depe băncile liceului, nu putea avea alte resurse interioare ca să-si dea seama de primejdia comunistă decât tresăririle sufletului său. Când se înscrie la Universitatea din Iasi, în toamna anului 1919, nu mai avea nevoie de indoctrinare. Convingerile lui anticomuniste erau formate. Gratie energiei și hotărârii cu care el păseste

în masa studentească, agitațiile comuniste, cari luaseră proporții în anii tulburi de după războiu, sunt reduse la o expresie inofensivă în mediul muncitoresc de la Iasi, iar în sânul Universității comunistii suferă o înfrângere atât de cumplită încât nu se vor mai reculege niciodată. Din acest moment, în tot decursul existenței sale sbuciumate, n'a încetat o clipă să dea alarma asupra primejdiei care ne amenința dela răsărit.

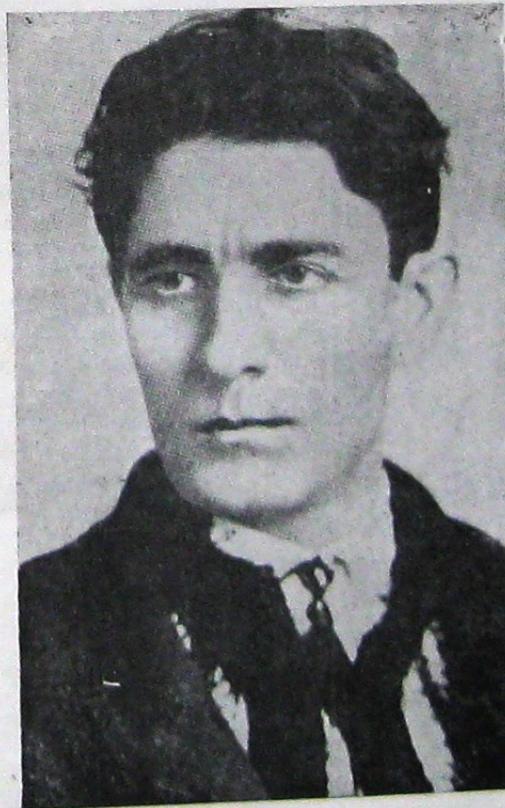
Sub acest aspect, nu mai e nevoie să-i analizăm linia politică. S'au însărcinat evenimentele să-l confirme în modul cel mai tragic posibil. Astăzi realitatea primejdiei bolsevice a devenit o convingere elementară a întregului popor românesc, inclusiv a acelor cari credeau posibilă o convietuire cu Rusia Sovietică. Poziția anticomunistă, adoptată de Căpitan în 1919, a intrat în patrimoniul de gândire și simțire al tuturor Românilor. În orice caz, clasa conducătoare românească va rămânea stigmatizată pentru totdeauna în istorie, pentru frivolitatea și iresponsabilitatea cu care a tratat această problemă, în cei 20 de ani de guvernare, în timp ce un tânăr student, dela prima lui întâlnire cu bolsevismul, a descifrat sensul revoluției din Rusia și a prevăzut implicațiile ei grave pentru politica României. Trebuie să separăm asadar anticomunismul oportunist al acelor cari au adoptat această postură numai după amarnica experiență ce-au făcut-o cu bolsevicii, de anticomunismul lucid al miscării legionare, bazat pe justa apreciere a primejdiei, chiar din momentul ce si-a făcut apariția pe malurile Nistrului.

Anticomunismul îndreaptă pașii Căpitanului spre antisemitism. Fără îndoială, au contribuit și alți factori la formarea convingerii lui că evreul constituie o primejdie națională: comportamentul evreilor în timpul ocupației germane, marele număr de evrei cari au pătruns după războiu în școlile secundare și universități, aspectul dezolant al orașelor noastre din cauza invaziei evrești din Galitia și Rusia, acapararea comerțului și industriei de această populație, etc. Dar toate aceste chestiuni aveau un caracter intern; ele puteau fi debătute și rezolvate în cadrul statului român. Erau probleme grave, dar nu fără posibilități de soluționare. Căpitanul făcuse însă descoperirea, în cursul luptelor ce le-a purtat cu comunistii dela Iasi, că marea majoritate a sefilor comunisti erau evrei. Din acest moment, raporturile dintre Români și Evrei își schimbau fundamental caracterul. Nu mai era vorba de o minoritate agresivă pe plan economic sau demografic, ci de o minoritate care conspira cu cei mai periculoși dușmani ai țării, amenințând direct existența statului român. Procurându-i Rusiei Sovietice cadrele revolutionare din România, evreii

dela noi nu puteau fi în același timp și cetățeni leali ai statului român. Pe cineva trebuiau să trădeze. Trebuie precizat asadar că substratul ultim al antisemitismului legionar, elementul lui ireductibil, faptul care a împiedecat orice ameliorare a pozițiilor reciproce, a fost o premisă de ordin politic: colaborarea evreo-comunistă din România, asocierea evreilor din România la eforturile Rusiei Sovietice de a dărâma statul român. Fără această participare masivă a minorității evrești la acțiunea de subminare a statului român, raporturile dintre autohtoni și imigranții evrei n'ar fi înregistrat niciodată tensiunea cunoscută. Antisemitismul lui Corneliu Codreanu n'a fost de inspirație religioasă sau rasială, cum le place evreilor să spună prin streinătate, pentru a-si acoperi propria lor culpă. A fost o reacție de tip istoric contra unei primejdie evidente, care, în ultimul timp, luase un caracter acut, din cauză că evreii se puseseră în slujba acelor cari urmăreau să suprimă independenta statului român. Am fost anti-evrei, cum am fost anti-turci, anti-rusi, anti-unguri, anti-poloni, anti-greci, anti-germani, în alte împrejurări ale istoriei.

Atitudinea Căpitanului mai are vreo justificare astăzi?

Pentru a da un răspuns obiectiv, confruntările de poziții între atunci și acum trebuie raportate la totalitatea națională. Punctul de vedere al celor din exil e fără importanță, deoarece refugiații nu cons-

CORNELIU ZELEA CODREANU
Intemeietorul și Căpitanul în vechi al Legiunii

tituesc decât o infimă parte din poporul românesc. Trebuie să ne adresăm țării, trebuie văzut care e starea ei de spirit, cari sunt sentimentele ei reale față de minoritatea evrească. După toate informațiile cari vin din țară, antisemitismul s'a răspândit în așa măsură în toate părțile poporului nostru, încât a luat caracterul unei unanimități naționale. În conștiința poporului român, anticomunismul și antisemitismul au ajuns să se contopească. Nu se mai pot desprinde unul de altul. Sunt două aspecte ale aceluși probleme.

Care este originea acestui neo-antisemitism din România? Nimeni nu poate să afirme că agitația antisemită ar fi fost întretinută de legionari, când știut este că majoritatea dintre ei zac în închisori — unii n'au mai fost eliberați depe timpul lui Antonescu — și ar fi de dreptul ridicol să se spună că antisemitismul din țară ar fi fost propagat din exil, când iarăși știut este că exilul a făcut toate eforturile ca să ignoreze această problemă.

E meritul exclusiv al evreilor de a fi reușit să-si atragă ura întregii populații românești. Când Corneliu Codreanu denunța pe evrei ca avangardă a bolsevismului în România, multi nu l-au dat crezare. Dar după invazia României de Soviete, și cei mai mari apărători ai evreilor s'au convertit la antisemitism. Evreii reprezintă astăzi pătura dominantă a României. Ei conduc țara la adăpostul trupelor de ocupație. Toate pozițiile — cheie în stat și administrație — ocupate de evrei. Ei sunt principalii agenți de care se folosesc Sovietele pentru terorizarea populației. În Republica Populară Română, "numerus clausus", cerut pe vremuri de studenți, se aplică pe deoamănă, în raport invers cu numărul populației. O jumătate de milion de evrei controlează întreg aparatul de stat, iar celor 15 milioane de români li s'a răpit până și dreptul de a se plânge de opresiunea lor. Legi făcute tot de evrei, pedepse cu pedepse foarte mari pe acei cari îndrăznesc să protesteze contra omni-prezentei evrești, sub motiv că se atâta ura de rasă.

Înaintând cu investigațiile în câmpul politicii românești, Căpitanul ajunge la o concluzie și mai alarmantă: țara are guverne, dar nu este guvernată. Carenta statului român se datorește relaxării totale a moralității publice în pătura conducătoare. Propriu zis nici nu mai există o realitate socială care să merite acest nume. Nu există partide devotate interesului național. Ele sunt formate din cete de exploatare, cari fac corp comun cu streinii oridecâteori sunt cointeresate la jefuirea țării. Distrămarea statului se propaga de sus în jos, din sferele conducerii. Streinii au invadat organismul național pentru că nu mai veghează nimeni la căpătâiul lui. Prin corupție, orice se poate obține în această țară ..

Căpitanul pătrunsese până la rădăcina răului de care suferă viața publică a României: cutropirea ei de către politician, acest individ care a trans-

format nobila artă a politicei într'un mijloc de îmbogățire și de împlinire a unor ambiții fără scrupule. Politicianul este capabil de cele mai abjecte tranzacții pentru a-și satisface egoismele: vinde secretele statului, conspiră contra propriei lui patrii, scoate la mezin bogățiile țării, n'are nicio milă pentru durerile și nevoile poporului. E un specimen total lipsit de onorabilitate, de simțul dreptății și de dragoste de țară. El ține la țară așa cum ține arendașul la moșie. E "patriot" în măsura în care afacerile îi merg strălucit. Ar merita să se consacre un studiu sociologic plăgii politicianiste care a bântuit la noi, cercetându-se procesul prin care din mijlocul poporului nostru, cuminte, așezat și cu frica lui Dumnezeu, a putut să apară în viața publică această eflorescență de stărpituri și nulități. Evident, orice generalizare este pripită. Nu toți membri partidelor au fost de categoria mai sus descrisă. Au fost printre ei și mulți oameni de treabă. Dar aceștia nu jucau decât un rol periferic în viața politică. Erau oameni de-a doua și de-a treia mână, dați la o parte de smecherii și profitorii regimului. Ei totuși poartă o mare vină. Prin modestia și lipsa lor de curaj civic, au permis diversilor Dinu-Păturici ai partidelor ascensiunea până la cele mai înalte locuri ale conducerii.

Fulminantele rechizitorii ale Căpitanului contra excrescențelor politicianiste ale partidelor, n'au fost făcute din dorința de a-și crea un pedestal de popularitate. Corneliu Codreanu era înzestrat cu un înalt simț al echității. Era incapabil să asvârle o insultă, o vorbă nesocotită. Dacă uneori a apărut aspru, violent în expresii, amenințator chiar, dacă a vorbit de necesitatea pedepsirii celor vinovați, de tribunal excepțional, a fost pentru că și-a dat seama unde duce acest sir de nelegiuiri: în prăpastia care a înghițit statul român la 23 August. În interesul chiar al acelora cari îl urau de moarte, ar fi trebuit să se dea ascultare avertismentelor lui dramatice. Cine nu recunoaște astăzi că o pătură conducătoare conștientă ar fi trebuit să evite orice desbinare internă, orice criză, în perioada critică în care intrașem începând din anul 1938, pentru că să putem înfrunța cu puteri unite viforul care se abătuse asupra întregii Europe? Dar aceste socoteli, divin de simple, n'aveau de ce să se prindă în capul unui politician.

Continuând cu cercetarea peisagiului politic al României, Corneliu Codreanu este obligat să ia atitudine și contra sistemului de guvernare existent în țara noastră. Politicianismul arbora anumite principii. Erau principiile democratice. În numele democrației, poporul român trebuia să suporte toate calamitățile unei conduceri inepte. Democratia transplantată în România ajunsese sinonim cu abuz și nedreptate.

Ca să înțelegem atitudinea Căpitanului, trebuie să o raportăm la specificul democrației românești. Regimul democratic din România nu era echivalentul formei de guvernare democratice din Occi-

dent. Era o democrație care funcționa numai pe hârtie. În practica vieții politice, normele constituționale nu erau respectate. Un partid chiar dacă nu se bucura de popularitate, chemat la putere, obținea majorități parlamentare prin cunoscutele metode de teroare și fraudă electorală. Întreaga viață publică se baza pe fals și minciună. "Unde sunt drepturile multimei suverane de a decide de soarta ei — exclama Corneliu Codreanu — când întrunirile sunt interzise, zeci de mii de oameni sunt oprți, maltratați, amenințați cu moartea, omorâți?" Căpitanul a judecat sistemul democratic de guvernare după efectele lui deplorabile în România. Nu știm în ce măsură ar fi rămas la aceleși concluzii dacă ar fi trăit într'un climat politic respectuos față de drepturile poporului.

Căpitanul e contra democrației, trebuie mai degrabă spus, ca sistem realizat în concret, ca întrușipare în locul și timpul pe care l-a trăit, dar în fond, raportându-ne la structura intimă a democrației, la ceea ce constituie esența acestei forme de guvernare, se află pe aceeași linie cu ea. Și iață pentru ce. În gândirea lui politică întâlnim elementul primordial și caracteristic al oricărei conduceri democratice autentice, pe care celelalte partide românești nu l-au posedat niciodată: respectul față de voința poporului. Voința națiunii este pentru el factorul de la care emană puterea politică. El nu neglijează această voință, nu o disprețuește, nu pledează pentru anihilarea ei. El îi arată un respect nemărginit. Democratia ca sistem de guvernare nu îl atrage, din motivele mai sus expuse. Dar el nu se sustrage deciziilor voinței naționale. Esența unui stat rezidă în această voință. Formele de stat se schimbă. Astăzi este democrație de tip liberal, dar mâine poate se fie altceva, un regim mai autoritar. Esențialul este, spune el, ca toate schimbările de regim să se degajeze din voința națiunii. Să nu se încerce bruscarea acestei voințe, violentarea ei de către guvernanti.

Deosebirea dintre concepția de guvernare "dictatorială" a Căpitanului și concepția "democratică" a partidelor, s'a văzut în 1938, când a rămas unicul om politic care să apere Constituția dela 1923, în timp ce toți ceilalți dezertaseră în tabăra dictaturii regale sau se retrăseseră prudent la moșiile lor.

Atitudinea lui Corneliu Codreanu nu poate incomoda pe niciun democrat autentic. Regimurile, partidele, nu sunt eterne. Nu există formule de guvernare universal valabile. Răsturnarea Republicii a IV-a Franceze demonstrează că și în țara clasică a democrației s'a simțit nevoia unei reajustări a regimului în sensul unei întăriri a puterii executive. Dar modificările impuse de necesitățile vremii, cari și-au găsit expresia în noua constituție franceză, au fost supuse în prealabil aprobării poporului. Poporul trebuie să hotărască în ultima instanță în viața politică și cu atât mai mult când este vorba de statuarea normelor constituționale. În definitiv, toată lupta pe care o duce poporul român

astăzi, este pentru că să poată dispune liber de soarta lui, pentru manifestarea liberă a voinței lui. Odată această voință pusă în situația să se afirme liber, e treaba poporului ce regim își alege. Pentru a rămâne credincioși acestui principiu, noi trebuie să ne distanțăm deopotrivă atât de falsa democrație, practică în trecut de partide, cât și de așa zisa democrație "populară", care nu-i nici democrație și nici populară, ci reprezintă cea mai cumplită tiranie ce-a cunoscut-o istoria românească.

Toată această serie de anti — reprezintă în concepția politică a Căpitanului tot atâtea eforturi de a elibera poporul român din strânsarea unor primejdii mortale: comunism, iudaism, politicianism, democrație balcanică. Numai după această degajare a orizonturilor românești, se poate realiza programul constructiv al Legiunii. Într'o propoziție spus, acest program este o aplicare consecventă a doctrinei naționaliste în toate compartimentele vieții de stat. Statul este un produs al națiunii, un instrument de realizare al idealurilor ei. Naționalismul reprezintă pulsia intimă a unui stat, fluidul lui vital, energia care trebuie neconținut să alimenteze politica lui internă și externă. Când această sevă nu circulă în instituțiile publice, statul a încetat de a mai fi expresia națiunii. E un stat uzurpat de o forță străină prin fraudă sau violentă.

Nationalismul legionar nu este agresiv sau sovinit pentru că să ameninte libertatea altor popoare. Căpitanul și-a dat seama de primejdiile ce le închide în sine un nationalism debordant, care nu cunoaște nicio limită în expansiunea lui. În concepția Căpitanului, nationalismul constituie un fragment dintr'o ordine mai înaltă. El este subordonat creștinismului. Prin ierarhizare de planuri, nationalismul își pierde reflexele agresive, se atenuază, se îmblânzește, convertindu-se într'un principiu creator al comunității internaționale.

Vizlunea naționalistă a Căpitanului, a unei stări de iluminare interioară a unui întreg popor, de înaltă conștiință națională, care se întinde până la marginile unei colectivități etnice, a devenit astăzi realitate vie în țara noastră. Din cauza sângeroasei opresii comuniste, al cărei obiectiv final este destrămarea sufletului național, poporul român s'a interiorizat, s'a refugiat în el însuși, într'o lume inaccesibilă tiranilor: a vieții lui fără de moarte. Din aceste străfunduri de veacuri dogores-

te nationalismului românesc, înviorând puterea de rezistență a poporului nostru, cu o intensitate pe care n'a mai trăit-o nicio generație. De-abia acum patria și iubirea de patrie, națiunea și atașamentul individului de națiune, au intrat în faza ecumenicității mistice.

Ne-a mai rămas să abordăm domeniul politicii externe. Căpitanul a cerut alăturarea României de Axa Roma — Berlin. El nu s'a înșelat în aprecierea situației europene, cum am fi înclinați să susținem

din perspectiva de astăzi. El declarase că, sub presiunea celor două extreme, comunism și nationalism, toate combinațiile politice pe baza cărora își clădise până atunci România și alte state din răsăritul Europei securitatea externă, se vor prăbuși ca niște castele de carton, într'un moment decisiv. Ceea ce s'a și întâmplat. În vara anului 1940, acei ce s'au opus cu cea mai mare înversunare la apropierea noastră de Axă, au putut să vadă cu ochii lor cum s'au spulberat ca niște frunze uscate Societatea Națiunilor, Mica Înțelegere, Înțelegerea Balcanică și chiar marile democrații occidentale au fost silite să-și caute salvarea în alte continente. Toată Europa zăcea la picioarele lui Hitler. Aveam de ales între Berlin și Moscova. Căpitanul a avertizat pe Rege și pe oamenii politici de consecințele fatale ale unei alianțe cu Rusia Sovietică. Odată ce vor fi lăsați să intre în țară, bolșevicii nu vor mai părăsi teritoriul național. Aliații noștri naturali, în acele împrejurări, nu puteau fi decât acele puteri cari ne puteau apăra de bolșevici. Alianța cu Axă nu a fost o gresală, ci unicul refugiu ce ne-a rămas în fata amenințării sovietice. Actul dela 23 August, cu tot cortegiul de nenorociri care s'au abătut asupra țării, este o tristă și nedorită confirmare a profetiei lui.

Căpitanul vedea în alăturarea noastră de Axă mai mult decât o imperioasă necesitate de politică externă. O participare a poporului român la lupta ce se va da între două lumi și în care se hotăra soarta civilizatei creștine: "statele revoluțiilor naționale, cari luptă pentru apărarea Crucii și a unei civilizații milenare și bolșevismul cu anexele lui, care luptă pentru nimicirea neamurilor și pentru prăbușirea civilizatei creștine." Nu e vina lui Corneliu Codreanu dacă Germania și Italia n'au înțeles amploarea problemei, dacă au corupt lupta de salvare a lumii de pericolul bolșevic, angajându-se pa-

rales într-o luptă de aservire a Europei și de satisfacere a unor ambiții imperialiste. Din cauza acestei trădări a misiunii lor, au pierdut războiul, tărind în nenorocire atâtea popoare nevinovate.

Lupta dintre cele două lumi continuă. Numai componenta blocurilor s'a modificat. Poziția misiunii legionare a rămas invariabilă. A menținut cu aceeași fermitate cursul anticomunist, stabilit de Căpitan în 1919, atât în politica internă cât și în domeniul relațiilor internaționale.

După douăzeci de ani dela moartea celui care a întemeiat Legiunea, constatăm că afirmațiile lui politice n'au suferit nicio alterare de esență. Orientarea dată de el legionarilor a supraviețuit și în acest sector de activitate umană, care se află într'o

Momente din viața Căpitanului

Gheorghe Costea

După doi ani dela întemeierea mișcării, Căpitanul se hotărăște să pornească la vestirea credinței celei nouă în masele populare. Dela 1927 la 1929, se ocupase cu formarea unui mănunchiu de elemente cu care să poată începe acțiunea de trezire a țării. Prima verificare a gradului de preparare al cadrelor o făcuse cu prilejul adunării dela Iași a sefilor de cuib, în 3-4 Ianuarie 1929. Venise apoi sărbătoarea Patronului Legiunii, 8 Noembrie 1929, tot la Iași. La această sărbătoare au participat sute de legionari din toate colțurile țării. Căpitanul câștigase acum certitudinea că dispune de suficiente elemente pentru a se asvârli în lupta cu vechile partide. Profitând de prezența legionarilor la Iași, el fixează prima întrunire publică a mișcării la Beresti, un târg din nordul județului Covurlui, pentru ziua de 15 Decembrie 1929. A ales acest loc, pentru că existau de mai multă vreme cuiburi pe Valea Horincii, cum se numea regiunea din jurul Berestilor. Nu se ducea în necunoscut.

Cu câteva zile înainte de adunare, sunt trimisi la Beresti mai multi legionari, printre cari mă aflam și eu, pentru ca să ajute pe sefilor localnici la pregătirea întrunirii. Satele dimprejur fuseseră instiintate din om în om și în ziua fixată pentru întrunire, dimineața de 15 Decembrie, o mare mulțime de țărani venise să îl asculte pe Căpitan. Data întrunirii coincidea și cu ziua săptămânală de târg.

Căpitanul trăsese de cu seara la Potolea. A doua zi de dimineață când trebuia să se îndrepte spre locul adunării, Căpitanul este întâmpinat de procuror și de maiorul de jandarmi cari îi comunică că, din ordinul superiorilor, întrunirea anunțată de Legiune este interzisă. După o lungă discuție cu ei, acestia consimt să-l lase în pace ca să-și tîna întrunirea. Căpitanul, bucuros de întorsătura ce-au luat-o lucrurile, se îndreaptă spre târg. Dar când ajunge acolo, constată că din mii de oameni așteptati, nu se adunase decât o grămăjoară. Informându-se de cele întâmplate, a aflat că pentru a împiedeca pe oameni să vină la întrunire, autoritățile au declarat târgul contaminat. De jur împrejurul târgului, la intrările principale, străjuiau potere de jandarmi, cari împiedecau lumea să intre în Beresti.

fluctuație continuă. Evenimentele nu l-au asvârliț în uitare. Problemele ridicate de el acum 30, acum 40 de ani, se înfățișează și astăzi înaintea noastră ca niște răni deschise în trupul națiunii. Primejdiile semnalate de el au devenit chiar mult mai grave, deoarece apar conjugate într'o supremă încercare de a ruina însăși existența fizică a poporului nostru.

Rămas singur în cumplita lui suferință, neamul românesc urcă drumul Calvarului, sub privirile de ghiată ale Occidentului, purtând în inimă icoana Căpitanului. Tot așa de singur se afla și el când într'o noapte rece de Noembrie, călăii i-au luat viața din porunca acelora cari pregăteau mormântul națiunii.

Dar Invierea nu mai e departe.

Insotit de câțiva legionari, Căpitanul se duce atunci la marginea târgului, la una din intrările principale, să vadă ce se petrece. Intr'adevăr, jandarmii baraseră drumul și respingeau pe oricine voia să pătrundă în târg. Revoltat de acest abuz, mai ales că pentru întâia oară Legiunea se prezenta înaintea poporului, Căpitanul face un lucru care ne-a uimit pe toti. Scoate oistea dela o cărută, o ridică în sus și cu ea își face drum printre jandarmii năuciti, deschizând calea țarilor. A revenit apoi la locul adunării. N'au fost prea multi țărani nici de data aceasta. După ce le-a tinut o mică cuvântare, le-a spus oamenilor că neputând ei veni la Beresti, fiind împiedecati de jandarmi, se va duce el să-i caute umblând din sat în sat. Gestul Căpitanului, singur cu oistea în mână, înfruntând pe jandarmi, s'a împrăștiat ca fulgerul în toată regiunea, mărindu-i și mai mult faima de om nădrăvan.

Acest incident a avut ca urmare darea în judecată a Căpitanului pentru «rebeliune». Procesul s'a judecat la Curtea cu Jurati Covurlui, în Martie 1930. Inculpatul, unul singur: Căpitanul. Autoritățile n'au mers atât de departe ca să-l aresteze. A fost lăsat liber până la proces. Dar cu 24 de ore înainte de începerea procesului, a trebuit să se prezinte procurorului, care i-a emis mandat de arestare, pentru că așa cerea procedura. A stat închis în închisoarea Centrală din Galați.

La proces a pledat, în afară de avocatii noștri localnici, și Ion Mota. A vorbit strălucit. Intreaga asistență a fost profund impresionată de talentul lui oratoric și de excepționala lui pregătire juridică. Juratii au adus un verdict de achitare în unanimitate. Atmosfera creată de acest proces a contribuit și mai mult la întărirea Legiunii în oras și în județele dimprejur.

Intrunirea dela Beresti este povestită pe larg în cartea Căpitanului. Clipele trăite aici i-au lăsat o amintire nestearsă. Dragostea cu care l-au primit țărani dela Valea Horincii i-au întărit încrederea în misiunea ce l-a hărăzit-o Dumnezeu. Era prima întâlnire dintre el și țara și dela acest prim contact a avut marea bucurie să constate că sufletul neamului vibrează la chemările Legiunii.

O deosebită afecțiune îl lega de Gheorghe Potolea, sufletul legionarilor depe Valea Horincii. Locotenentul invalid Potolea era unul dintre puținii supraviețuitori ai celebrei sarje dela Prunaru, din primul război mondial. De câteori venea Căpitanul la Beresti, trăgea la Potolea. Mișcarea, obisnuia Căpitanul să spună în acea vreme, are trei stâlpi: Hristache Solomon dela Focsani, Spiru Peceli, mare mutilat de război, dela Galați și Potolea dela Beresti. Toti trei au făcut parte din Senatul Legiunii.

Viteazul cavalerist dela Prunaru a fost răsplătit de guvernantii României Mari cu o salvă în trupul care sângerase din belsug în război pentru împlinirea idealului national. În noaptea de 21-22 Septembrie 1939, când dementa carlistă a însângerat toată țara, Potolea a fost impuscat de jandarmi și îngropat sumar în marginea unei sosele.

II. ÎNFIINTAREA PRIMULUI BATALION LEGIONAR COVURLUI

GALATI, MAI 1930

După întrunirile dela Beresti și Cahul, după procesul dela Galați, Legiunea prinsese rădăcini puternice în județul Covurlui. Cuiburile se înmulțiseră și se simțea nevoia ca legionarii să fie grupati într'o unitate mai mare. Pe vremea aceea, organizarea mișcării se afla încă în faza dibuirilor. Ca formă superioară a cuiburilor și garnizoanelor, Căpitanul imaginasese atunci Batalionul. În total au luat ființă trei Batalioane: Batalionul I Covurlui, Batalionul II Câmpulung — Bucovina și Batalionul III Ludosul de Mures. Mai târziu a părăsit această formă de organizare, înlocuindu-o cu sistemul care și-a aflat asezarea definitivă în Cărțica Sefului de Cuib. În cele ce urmează voi povesti un episod mai puțin cunoscut: solemnitatea sfintirii drapelului Primului Batalion legionar Covurlui.

Pentru că acest act să aibă cât mai mare răsunet în oras și în județ, Căpitanul a concentrat la Galați un mare număr de legionari, veniti din toată țara: erau legionari dela Turda, cu Amos în frunte; Iesenii cu Totu și Banea. Apoi Radu Mironovici, Corneliu Georgescu și Mile Lefter. Cahulenii s'au prezentat cu un puternic contingent de țărani, cari au venit dela mari distanțe cu căruțele lor. În drumul lor, au luat și pe legionarii din partea de nord a județului. Din sat în sat, coloana s'a tot mărit, încât când s'a apropiat de Galați, devenise un lung convoiu de căruțe. Au mai venit și Ismailieni, apoi legionari din Tecuci, Brăila și Putna.

Concentrarea tuturor legionarilor s'a făcut la marginea de nord a orasului, pe un loc viran. După ce ne-am înconolat, am pornit în mars spre Biserica Sfintii Arhangheli, unde trebuia să aibă loc sfintirea drapelului. Coloana a străbătut artera principală a orasului, Strada Traian, în următoarea formație:

- în frunte Căpitanul
- purtătorul Drapelului Batalionului
- legionarii din Batalionul I Covurlui
- legionarii din Basarabia
- legionarii din celelalte județe încheiau coloana

Autoritățile de astădată, nu știu prin ce miracol, s'au abținut dela orice provocare. Deoparte și de alta trotuarele erau pline de lume. Coloana se scurgea maiestuosă, umplând văzduhul de cântecul «E ziua deșteptării, înainte...». Evreii din localitate făcuseră mari presiuni la București ca să se interzică manifestatia, susținând că «se vor naste măceluri și progromuri» (Manifestul Căpitanului, Un Apel și Un Avertisment). Nu s'a petrecut nici cel mai mic incident. Defilarea legionarilor prin oras a fost o demonstrație de disciplină. Lumea românească a fost impresionată de puternica concentrare legionară dela Galați cât și de tinuta lor ireproșabilă.

În fata Bisericii, coloana s'a format în careu. Căpitanul, port-drapelul și un grup restrâns de legionari au intrat în Biserică, unde s'a făcut sfintirea steagului. După ceremonia religioasă, Căpitanul a ieșit din Biserică cu steagul în mână, a vorbit scurt, ostășeste, careului de legionari și apoi, mi-a încredințat steagul Batalionului în numele Legiunii. A fost un moment de neuitat din viața mea. Un aer de măreție și de glorie străbună se pogorâse deasupra capetelor noastre. Aproape de mine, Căpitanul, falnic ca un brad, par'că intrupa tot sirul de viteji ai neamului. Deodată o comandă scurtă răsună și din nou isbucneste din sute de piepturi un torent de voci hărbă-testi:

«În noi se redesteaptă toti străbunii
Legionari romani, poporul dac
Și semizei purtători de glorie
Pe care i-a avut poporul trac»

Apoi coloana se reface și în aceeași formație ne reîntoarcem la locul de plecare. La întoarcere, orasul era și mai răscolit. Trotuarele gemeau de lume. Bătrânii povesteau că n'au mai văzut atîta grămădeală de oameni pe străzi din timpul războiului, când orasul era întesat de armată și refugiați.

La marginea orasului s'a întins apoi o masă cămpească. Fiecare mânca ce adusese în traistă. Căpitanul trecea pela fiecare grup, se întretinea cu țărani despre nevoile lor, îi îmbărbăta și le arăta ce va însemna pentru ei România Legionară.

A domnit tot timpul o mare animatie. Tabăra cămpească s'a încheiat în cântece și urale pentru Căpitan. La sfârșit, s'au risipit cu totii în liniște pela casele lor.

III. CAPITANUL ȘI GENERALUL ANTONESCU.

La putere se afla guvernul Goga. Antonescu era ministru al Apărării Nationale în acest guvern, iar Armand Călinescu, ministru de Interne. Numirea acestuia a fost impusă de Rege, ca o condiție sine qua non, pentru constituirea guvernului. Prezenta lui Armand Călinescu

În guvern era o garanție de realizare a planului camarilei. Armand Călinescu avea misiunea să provoace mișcarea în cursul campaniei electorale, creînd o stare de tensiune periculoasă în țară. În modul acesta, pregătea calea pentru suprimarea libertăților cetățenești și instaurarea dictaturii.

În toată țara începuse campania pentru noile alegeri. Armand Călinescu dăduse ordine jandarmilor să procedeze cu cea mai mare brutalitate contra legionarilor, trăgând fără milă «la cel mai mic semn de nesupunere». La sediul din strada Gutenberg, Căpitanul primea vesti din ce în ce mai alarmante. În toată țara legionarii sunt atacati de forțele jandarmeriei și i se semnalează grave incidente. În județul Ilfov sunt ucisi doi legionari cari se aflau în propagandă electorală. Căpitanul își dădea seama ce urmărește Armand Călinescu, instrumentul principal al camarilei. Voia să provoace o reacție a mișcării, pentruca apoi, sub patronajul unui partid naționalist, să înceapă o nouă prigoană contra Legiunii. Goga nu controla aparatul de stat, care se afla complet în mână lui Armand Călinescu.

În aceste împrejurări neliniștitoare, Căpitanul a căutat să vorbească cu Generalul Antonescu, care venea regulat la Predeal, Dumineca, să facă ski. Eu mă aflam pe atunci la Predeal și cunosc chiar din gura Căpitanului cum a decurs convorbirea:

— «Domnule General, nu vă dati seama că se lucrează conștient și sistematic la distrugerea a tot ce mai poate salva această țară? Nu vedeți că suntem puși în situația ca să se creeze impresia în țară că se bat naționalistii între ei? Nu vedeți până unde se împing lucrurile? (Căpitanul se referea la asasinarea lui Mița și Florian Popescu). Eu înfrățesc cât pot mișcarea, dar dacă la un moment dat, în fata acestor provocări continue, legionarii își pierd răbdarea și ies în stradă?»

— «Să nu se întâmple asta Domnule Codreanu, pentru că pun mitraliera în bătaie».

Atâta înțelesese Antonescu din ceea ce îi spusese Căpitanul. El voia să-l determine să ia atitudine în sânul guvernului, cerând ca Armand Călinescu să înceteze cu provocările și ce planuri se urmăreau cu ele, Antonescu i-a răspuns în modul cel mai arbitrar posibil: «pun mitraliera în bătaie».

Cu o lună mai târziu scena s'a repetat și tot la Predeal. Decorul politic se schimbasesc. Goga fusese concediat

și se proclamase dictatura regală. Antonescu a consimțit să facă parte și din noul guvern, în aceeași calitate, iar Armand Călinescu a continuat să rămână la Interne. Cele ce le povestesc acum nu le-am auzit direct dela Căpitan, ci le-am aflat dela Profesorul Ion Ionică, pe când ne aflam la Rostock.

Căpitanul voia să organizeze în Capitală o mare manifestație de protest contra suprimării Constitutiei. În acest scop luase contact și cu Iuliu Maniu. Dar înainte de a da drumul manifestației, voia să cunoască opinia Generalului Antonescu. Atitudinea Armatei era decisivă pentru soarta manifestației.

— «Domnule General, i-a spus lui Antonescu, ceea ce s'a săvârșit este o gravă nelegiuire. Poporul român i s'a pus călășul în gură și a fost jefuit de toate drepturile lui. Mișcarea legionară nu poate sta indiferentă în fata sperjurului săvârșit. Sunt hotărât să organizez o mare manifestație de protest în Capitală».

— «Domnule Codreanu, i-a răspuns sec Antonescu, să nu faci asta pentru că armata trage».

În legătură cu discuțiile avute la Predeal între Căpitan și Generalul Antonescu, e bine de reamintit un episod din timpul revoluției dela 1907, al cărui erou a fost tot Antonescu, și care poate servi la înțelegerea caracterului acestui om. Episodul acesta mi l-a povestit bătrânul liberal Orleanu dela Galtai. Un grup de țărani intră în oras și se îndreaptă spre Prefectură, unde volau să depună o jalbă. Nu veniseră cu nici-o intenție să savârșească desordini. Volau să se plângă Prefectului de răul tratament pe care-l suferă din partea unor mosieri. Când s'au apropiat de Prefectură, comandantul plutonului de pază, sublocotenentul Antonescu, dă ordin să se tragă în plin. Câteva zeci de țărani au fost secerati de gloante, iar supraviețuitorii măcelului au fost arestati și dati în judecată ca «turburători al ordinii publice». Primul act «de vitejie» al lui Antonescu a fost împuscarea unor țărani nevinovați, cari veniseră în oras cu cele mai pasnice intenții. Faptul a fost vestejit de localnici, ca o inutilă vărsare de sânge.

Probabil că Antonescu avea ceva bolnav în el. Avea plăcerea să tragă în oameni desarmați, pentru a-și dovedi energia și curajul. La 23 Ianuarie 1941 a dat ordin să se tragă în multimea din fata Teatrului National, după ce apăruse ordinul de retragere al legionarilor. 800 de oameni — în mare parte nelegionari — au plătit cu viața setea de sânge a acestui om.

Noaptea de Groază din 30 Noembrie 1938

DESTAINUIRILE CELUI CARE A EXECUTAT ALĂTURI DE COMPLICII SAI, SUBOFITERI SI OFITERI, ORDINUL POLITIC DE ASASINARE A CAPITANULUI *

În închisoarea din Râmnicul Sărat domnea, printre sentinele și jandarmi și până sus la conducere, o nervare crescândă.

Venise ordinul.

Undeva la orizont, soarele și pământul căpatau culoarea rubinului, se înroșeau mai înainte de a fi curs sângele erolor.

Au răspuns, în fata unui odios ofiter de jandarmi, Scarlat Rosianu, comandantul legiunii jandarmilor din R. Sărat, care le striga numele, cu totii.

Aspru, puternic, parcă poruncitor: Prezent! Prezent pentru veacuri, prezent pentru Dumnezeu, prezent și pentru Neam și pentru întregul neam sărac, prezent pentru țaran și pentru toți țarânii gleei românești, prezent pentru CRUCE — dar prea puțin prezent pentru clipa aceia. Nu era decât o formalitate, dar glasul lor de tunet a sunat atât de străbătător încât toate sentinelele și toți ofiterii s'au cutremurat. Și zidurile reci și apoase ale Inchisorii dela Râmnicul Sărat, au văzut, atunci, cum legati fedele Căpitanul și cei mai mari soldați ai lui, cu totii cei mai buni și mai mari soldați a lui Dumnezeu: NICADORII și DECEMVIRII.

MĂRTURISIRILE ASASINULUI CAPITANULUI

Am plecat în noaptea acela din București, cu două masini duble dela Prefectura de Politie. Eram însoțiti de maiorii de jandarmi Dinulescu și Macoveanu.

Ajunși la Râmnicul Sărat, am tras la Legiunea de Jandarmi. Aici maiorii Dinulescu și Macoveanu au luat contact cu maiorul de origine evreu, Scarlat Rosianu, Comandantul Legiunii de Jandarmi din Râmnicul Sărat.

Imediat ne-am întors spre București.

În lipsa unui ordin precis (sau poate că intervenise vre-o modificare) jandarmii n'au mai luat pe legionari.

Ajunși la închisoare, am fost băgați toți jandarmii masini, dar în același timp sosese din urmă maiorul Dinulescu care ne-a dat ordin răstii: Inapoi la Râmnicul Sărat.

Ne-am întors, dar ne-am oprit în comuna Băltati la câțiva Km. de R. Sărat, unde am fost cantonați pe timpul nopții. Aici ni s'a dat vin de băut, țigări scumpe și gustări alese.

În zorii zilei am pornit spre Râmnicul Sărat.

Ajunși la închisoare, am fost băgați toți jandarmii, într-o celulă, unde maiorii Dinulescu și Macoveanu ne-au dat instrucțiuni asupra modului cum avem să executăm pe legionari.

Punând în genunchi pe soferul masinii, i-a aruncat un streang după gât pela spate, arătând cât de ușor se poate executa astfel.

Totul a fost gata în câteva minute. Jandarmii au esit

apoi câte unul afară, în curtea închisorii și fiecare i s'a dat în seamă un legionar.

Mie mi-a dat pe unul mai voinic, mai înalt. Am aflat mai târziu că acesta era Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu.

I-am dus apoi la masini. Aici, legionarul era legat cu mâinile de bancă la spate, iar cu picioarele de partea de jos a băncii din față, în așa fel ca să nu se poată mișca nici într-o parte, nici într'alta.

Asa au fost legați zece legionari într-o masină și patru în cealaltă.

Eu am fost în prima masină, în cea cu zece legionari, în spatele Căpitanului și fiecare jandarm era așezat în spatele legionarului ce-i fusese încredințat.

În mâini aveam streangurile.

Am pornit. În masina mea era maiorul Dinulescu, iar în cealaltă maiorul Macoveanu.

Era o tăcere de mormânt, căci n'aveam voie să vorbim nici noi între noi jandarmii, și nici legionarii, între ei.

Ajunși prin dreptul pădurii Tâncăbesti, maiorul Dinulescu, care stabilise cu noi, printr'un cod de semnale, momentul executiei, a aprins la un moment dat lanterna, stingând-o și aprinzând-o iarăși de trei ori.

Căpitanul

La înmormântarea lui Mița și Marin

Omul...

Pe care un guvern asasin l-a ucis, un an mai târziu

Era momentul executiei, dar nu știu de ce n'am executat nici unul. Atunci maiorul Dinulescu, a oprit masina, s'a dat jos și s'a dus la masina din spate. Atunci

ÎN ȚARA NOUĂ...

MIȘCAREA LEGIONARĂ VA EA HUNGARIZAREA MAI MULT DECÂT UN PROGRAM, MAI MULT DECÂT O PÂINE, MAI ALBĂ, MAI MULT DECÂT UN PAT MAI BUN. EA VA EA HUNGARIZAREA DREPTUL DE A SE SETI STĂPÂNĂ PESTE ȚARĂ, DEOPOTRIVĂ CU TOȚI CEILALȚI ROMÂNI.

HUNGARIZAREA VA PĂȘI CU PAS DE STĂPÂN, CU DE ROB, PE STRĂZILE PLINE DE LUMINI ȘI LUXURI, PE UNDE ASTĂZI NU ÎNDRĂGÎȘTE SĂ ÎȘI RIDICE OGHIU ÎN SUS. PENTRU PRIMA DATĂ EL VA SIMȚI BUCURIA, MÂNDRIA DE A FI STĂPÂN, DE-A FI STĂPÂNUL ȚĂRII LUI. FĂCÎNDE ACEASTA, TOATE CELELALTE CHESTIUNI ÎNTERESEAZĂ PEA PUȚIN. PENTRU CĂ HUNGARIZAREA STĂPÂN ÎȘI VA AVEA LEGELE, ORGANIZAREA ÎN STAT ȘI ȘOARTA PE CARE SINGUR ÎȘI LE VA VAZU MÂNĂ, CU CAP ȘI CU CONȘTIINȚĂ DE STĂPÂN!

1937 26 SEPT. 1937

Ion Z. Codreanu

maiorul Macoveanu fusese mai autoritar, legionarii erau executati.

Căpitanul si-a întors capul puțin către mine, și mi-a șoptit:

Camarade, dă-mi voie să le vorbesc camarazilor mei...

Dar în aceiași clipă, mai înainte ca el să-și fi terminat această rugămintă, maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara mașinii și pășind înăuntru cu revolverul în mână a rostit printre dinți:

EXECUTAREA!

La aceasta jandarmii au aruncat streangurile. Ultimul lor cuvânt de rugăciune? de chemare? de blestem? — le-a fost strivit în gât.

Streangurile îi sugrumase.

A fost un muget și un horcăit, întrerupt din adâncul ființei lor, apoi o liniste de mormânt.

Cu perdelele trase, mașinile și-au continuat drumul până la Jilava.

LA JILAVA.

Când am ajuns — continuă Sârbu — erau orele 7 dimineata. Aici ne asteptau: Colonelul Zeciu, Dan Pascu, Comandantul închisorii, Colonelul Gherovici, Medicul Legist Lt. Colonel Ionescu și alții.

Groapa era făcută.

Trasi din mașină, legionarii au fost așezați apoi cu fata în jos și împușcați în spate, pentru a se simula astfel împuscarea pe la spate, în timpul evadării de sub escortă.

După aceasta au fost aruncați în groapa comună.

La câteva săptămâni însă, aceiași jandarmi, tot noi, am fost aduși din nou la Jilava și desfăcând groapa, am aruncat peste ei o soluție disolvantă și arzătoare, 15 damigene de vitriol.

ALTE AMANUNTE

Vroiau să steargă orice urmă, lăsând să se răspândească șvonul că au dispărut peste graniță, așa cum începuse să creadă foarte multă lume...

După aceasta jandarmii au fost puși să dea declarații, cum că legionarii fugind de sub escortă, au fost împușcați.

Era o declarație stereotipă, pe care colonelul Zeciu le-o dăduse spre model tuturor.

Apoi, jandarmii au fost adunați într-o încăpere a închisorii Jilava unde colonelul Zeciu le-a ținut un discurs spunându-le:

Văți făcut doar datoria, voi nu sunteți asasini de rând.

La câteva zile după aceasta, Sârbu a fost chemat în cabinetul Colonelului Gherovici, care văzându-l, i-a spus:

Tu esti voinic, ai fi putut omori trei deodată...

I-a întins apoi o hârtie pe care avea să o semneze, spunând că a primit suma de lei 20.000 drept ajutor de boală.

Nu sunt bolnav, d-le colonel, spune Sârbu c'a răspuns.

Mă Sârbule, nu vezi cât arăți de rău și să-ți păzești gura, căci altfel ti-o astup cu pământ, arătându-i cu mâna un revolver «Mauser» de pe birou.

Și i-a întins banii...

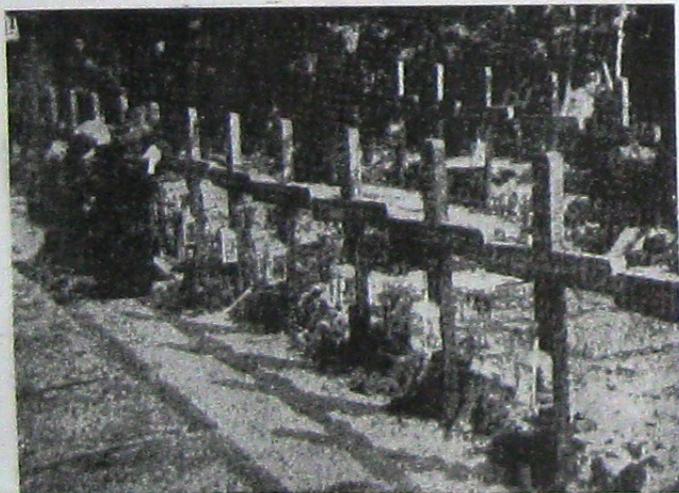
Sârbu a fost trimis apoi ca și ceilalți jandarmi în concediu.

Mărturisirea plutonierului asasin Sârbu ne-a sfâșiat inima, ne-a înlăcrimat ochii, ne-a înlestat pumnii.

«Doamne, iartă-ne dacă ne zguduie chinuitoarea și vecinica nedeslegată întrebare: Cum de s'au putut petrece aceste fără de legi?...

Frate român și camarade călit în suferință, fii dârzi, luptă înainte și crede în Invierea Neamului.

Justitia țării, justitia României legionare — va pedepsi pe toti fălharii și pe toti ucigasii.

Predeal

O parte din marea țărmă legionară

Anual XIV
Număr special

Rio de Janeiro
Martie 1959

DACIA

Tribună de luptă românească

Declarațiile

Domnului Horia Sima

Comandantul Miscării Legionare

Corespondenta:

Caixa Postal 236, Niterói, Brasil

Dr. Horia Sima
cu reprezentanții Ministerului de Externe Spaniol, al Mișcării Falangiste
și al Armatei, la solemnitatea de la Majadahonda, din acest an.

Exilul, Tara și Lupta de Eliberare

Declarațiile făcute "DACIEI"

DE DOMNUL HORIA SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

UM BILANT POLITIC.

— Dle Comandant, de multă vreme nu v'ati mai spus părerea în problemele care frământă exilul. Nu credeti că ar fi necesar să se cunoască și punctul de vedere al mișcării după această îndelungată tăcere?

— În problema capitală a exilului, aceea care îi definește esența — lupta de eliberare — n'avem nimic de adăugat. Atitudinea noastră n'a suferit nicio modificare. Noi credem că toate eforturile, ale tuturor refugiaților, de toate naționalitățile, trebuie concentrate într-o singură direcție: pentru dărâmarea cortinei de fier. Toate celelalte probleme ale exilului trebuie analizate prin aceeași prismă. Lupta de eliberare primează.

— Acest sens de realizare al exilului pare să fie obiectivul comun al tuturor refugiaților români. Toti afirmă că luptă pentru eliberarea țării. Cum se explică că până acum nu s'a ajuns la o unitate de efort, la o înțelegere între diversele grupe politice?

— Vedeti, una este a afirma o idee și alta este a accepta implicațiile ei. Toti se referă la lupta de eliberare, dar putini respectă consecințele ce decurg din acest concept. Lupta celor mai multi nu depășește stadiul unei atitudini pur verbale. Într-o lume în care obiectivul s'a diluat sau a fost înlocuit cu "ersatzuri", nu poate fi unitate de efort. Lupta de eliberare presupune angajarea totală a individului în frontul națiunii, ceea ce nu se poate realiza fără de grele sacrificii personale.

— Dle Comandant, mișcarea legionară a fost permanent acuzată de rigiditate în relațiile cu celelalte grupe politice din exil și lipsă de bunăvoință în colaborare. Ce e adevărat din toate aceste acuzații?

— Nu e nimic adevărat. Noi ne-am arătat toată bunăvoința posibilă în tratativele ce le-am dus cu diversele grupe din exil. Imi aduc aminte că primii cu care au luat contact reprezentanții mișcării, cu scopul de a găsi împreună o formulă de colaborare, au fost tocmai acele persoane cari, mai târziu, s'au constituit în Comitet National: Niculescu-Buzesti, Augustin Popa, Crihan, Cretianu. Din aceeași dorință de a netezi asperitățile ce începuseră să se ivească în exil, am înaintat în 1949 un memoriu Regelui Mihai.

— S'au referit acești domni la condițiile puse de Dvoastră? Le-au socotit inacceptabile, excesive?

— Nu poate fi aceasta cauza neînțelegerii. Niciodată n'am cerut mai mult decât o reprezentare

minimă într'un eventual organism politic al exilului. Dacă se constituia, de pildă, un Comitet National larg de 21 persoane, am cerut să ni se rezerve două locuri.

Nu s'a ajuns la înțelegere dintr'un alt motiv. Noi considerăm pe Visoianu, Cretianu, Niculescu-Buzesti, Mănuilă, etc. niste oameni scăpați dintr'un cataclism politic, oameni cari au putut la un moment dat, să-și facă niste calcule greșite cu comunistii, dar cari, ajunși în Occident, își dau seama de greșala făcută și n'au altă dorință mai fierbinte decât să-și ia revansa împotriva cutropitorilor. După urgia care s'a abătut asupra țării, vechile rivalități se topesc, inimile lor se înfrățesc cu ale noastre, ale acelora cari n'am aprobat actul dela 23 August, într'o sacră frăție. Fiecare vine cu contribuția și posibilitățile lui la închegarea frontului românesc din exil.

Aici ne-am înșelat. Ei nu erau niste supraviețuitori ai unui naufragiu politic, ca marea majoritate a refugiaților, ci niste refugiați "sui-generis". Echipa dela 23 August se afla "în continuare de serviciu", adică se deplasase sau fusese deplasată în Occident cu scopul de a desăvârși acțiunea întreprinsă în țară.

ORIGINILE COMITETULUI NATIONAL

— Puteti să ne lămuriti împrejurările în care s'a constituit Comitetul National și ce direcție politică reprezintă el?

— În mod formal, Comitetul National a luat ființă în exil. Dar asta nu lămurește nimic. Originile lui sunt mult mai îndepărtate. Pentru a le cunoaște trebuie să ne întorcem puțin în trecut. Precursorul spiritual și politic al Comitetului National este Nicolae Titulescu. Fostul ministru de externe al României era un pasionat susținător al Rusiei Sovietice. Atât de mult s'a agitat pentru a crea bolșevismului o atmosferă favorabilă în Europa, încât până la urmă lumea se întreba al cui ministru de externe este. Titulescu voia să determine România să încheie o alianță cu Rusia Sovietică, prin care țara noastră trebuia să-și asume obligația să lase liberă trecerea trupelor roșii pe teritoriul României, în eventualitatea unui conflict în Europa Centrală. Plecând Titulescu dela Externe în 1936, era politicii titulesciene nu s'a încheiat. El a lăsat la acest ministru o solidă implantatie de ucenici, cari au asigurat continuitatea politicii lui pro-sovietice și fără de prezenta maestrului. Acest grup a reușit cu timpul să acapareze toate pozițiile cheie dela Externe, cari și le-au menținut și întărit chiar sub regimul Antonescu, formând un adevărat stat în stat. Tot acest grup, a cărei sefie conspirativă o avea Niculescu-Buzesti, a organizat și lovitura dela 23 August.

— Dle Comandant, dar după câte s'a scris și se știe, protagoniștii actului dela 23 August au tratat cu aliații occidentali. Cretianu era ministru la Ankara, Visoianu a plecat la Cairo, cu stirea Generalului Antonescu, iar Niculescu-Buzesti se afla în permanentă legătură prin T. F. F. cu Englezii și Americanii. În ce a constat trădarea? În aceste tratative și legături?

— Trebuie să facem cuvenita deosebire între diversele negocieri cari au precedat actul dela 23

August și săvârșirea actului în sine. Pe vremea aceea în toate capitalele neutrale se duceau tratative cu agenții puterilor occidentale și chiar cu Sovietele, tratative mai mult sau mai puțin autorizate de seful satului. Evident că, în măsură în care diversii emisari își permiteau să ducă discuții paralele cu inamicul, săvârșeau un act de trădare. Dar trădarea propriu zisă, trădarea cea mare, trădarea care ne-a costat independenta națiunii, nu s'a consumat nici la Cairo nici la Ankara nici la Stockholm sau Lisabona, ci în țară. În țară s'a tesut o conspirație între grupul dela Externe, grupul comunistilor români și comandamentul militar sovietic.

— Ce raport există între răsturnarea lui Antonescu și actul dela 23 August?

— Trădarea n'a constat în răsturnarea lui Antonescu, căci atunci ar însemna ca orice lovitură de stat să echivaleze cu o trădare de patrie, ci în intenția cu care a fost răsturnat și în împrejurările în care s'a produs răsturnarea lui. Ceea ce dă caracter infamant actului dela 23 August este că răsturnarea lui Antonescu s'a săvârșit cu ajutorul Rusiei Sovietice, o țară cu care noi ne aflăm în războiu. Trădarea a existat din momentul ce arestarea lui Antonescu s'a săvârșit cu scopul de a preda țara inamicului. Arestarea lui Antonescu nu constituie decât un episod în ansamblul politicii de vânzare a României Sovietelor.

INDEPENDENȚA ROMÂNIEI PUTEA FI SALVATĂ

— Suntem într-o anumită măsură surprinși de această declarație. Imaginea ce-a reținut-o poporul românesc despre evenimentele dela 23 August este că mai întâiu s'a produs ofensiva sovietică din Moldova și apoi, sub impresia ruperii frontului și a dezastrului iminent, s'a procedat la arestarea lui Antonescu și denunțarea alianței cu Germania. A existat o înțelegere prealabilă între conspiratori și guvernul sovietic?

— Documentele ce le detinem astăzi nu mai lasă niciun dubiu. Firele complotului pregătit de Niculescu-Buzesti și ceilalți lideri titulescieni dela Externe, duceau în Rusia. Ordinea reală a întâmplărilor dela 23 August este aceasta:

— actul întâiu, desorganizarea frontului din Moldova, pentru a înlesni succesul ofensivei sovietice.

— actul doi, ofensiva sovietică

— actul trei, sabotarea măsurilor de apărare, ordine de încetare a luptei și de părăsire precipitată a pozițiilor. Organizarea debandadei.

— actul patru, arestarea lui Antonescu la Palat și ruperea alianței cu Germania.

Prin urmare, în colaborare cu comandamentul militar sovietic s'au creat mai întâiu condițiile de panică și desperare, care să justifice fraternizarea conspiratorilor cu bolșevicii. În realitate, situația militară a României nu era desperată. Forțele româno-germane erau suficient de puternice ca să blocheze ofensiva sovietică. În cazul cel mai rău, ar fi trebuit să părăsim Moldova. Dar pe linia Focșani-Galați s'ar și putut rezista indefinit, sprijinitii pe Carpați și pe Dunăre. Ca să pierdem restul țării, decizia ar fi trebuit să cadă în altă parte. Faimoasa lozincă din trecutul războiului "Pe-aici nu se trece" se putea aplica acum împotriva cutropitorului din răsărit.

— Nu era totuși inutilă această rezistentă prelungită? România și întreaga Europă răsăriteană a fost adjudecată ca pradă de războiu lui Stalin încă dela Conferința dela Teheran. Finalul nu ar fi fost același?

— Considerând în mare aranjamentele Occidentalelor cu Sovietele așa par lucrurile. Dar aran-

jamentele lor, a celor "trei mari", n'aveau la vremea aceea decât o valoare pur teoretică. În definitiv, ei ce făceau la Teheran? Vindeau pielea ursului din pădure. Nu era de ajuns ca Roosevelt să spună lui Stalin: "Îți fac cadou Europa răsăriteană". Mai trebuia ca și Stalin să poată pune mâna pe această parte a Europei. Nu trebuie să uităm că, în ultima fază a războiului, Rusia Sovietică era epuizată și făcea eforturi desperate ca să ajungă înaintea Americanilor la Berlin. În această fază, România avea toate șansele să-i smulgă Rusiei un aranjament convenabil, rezistând cu arma în mână. Prin lovitura dela 23 August, s'a precipitat o situație care nu se maturizase. S'a oferit lui Stalin oportunitatea, nesperată probabil nici de el, ca să realizeze sută la sută împărțirea dela Teheran. Maresalul Rundstedt afirmă că schimbarea de front a României a însemnat pentru Germania o lovitură mult mai teribilă decât încercuirea dela Stalingrad. Această colosală carte a războiului, care se chema România, poziția—cheie a Europei Centrale și Balcanice, cum au negociat-o autorii actului dela 23 August?

— În presa din exil s'a pomenit mereu cazul Finlandei, țară care fiind pusă într-o situație analogă României, a reușit să se salveze. Este exact acest lucru?

— E perfect adevărat. Oricine se poate informa din Memoriile Maresalului Mannerheim. Finlanda, la fel ca România, a fost vândută la Teheran Sovietelor. Dar când sosise momentul să-si pună în aplicare planul de aservire al acestei țări, Sovietele s'au isbit de rezistența inversunată a poporului finlandez. Cum au reactionat Finlandezii în fața amenințării de-a fi stersi depe harta lumii ca națiune independentă? Au ales presedinte al Republicii tocmai pe acela care condusesse până atunci războiul contra Sovietelor: Maresalul Mannerheim. Sub comanda acestuia s'au luptat pe viață și pe moarte, rezistând asalturilor furioase a numeroase divizii sovietice de elită și acceptând până în ultimul moment și asistenta militară germană. Rezultatul: Finlanda își salvează independența națională. În fața îndârjirii cu care Finlandezii își apărau pământul patriei, bolșevicii au fost obligați să-si reducă pretențiile la o limită acceptabilă din punct de vedere al intereselor naționale finlandeze. Sovietele erau grăbite să ajungă la Berlin și, pentru buna pregătire a ofensivei contra armatei germane, nu se puteau lipsi de diviziile de elită angajate pe frontul finlandez.

Dar nu numai Finlanda, ci și Turcia s'a salvat în aceleași condiții. Și ea a fost trecută la Teheran pe tabloul victimelor destinate a fi sacrificate Molohului sovietic. Una din problemele care chinuie pe consilierii lui Roosevelt la Conferință, era cum să fie împinsă Turcia în războiu? Pentru că, odată intrată în războiu, ar fi fost "eliberată" după maniera poloneză. Dar oamenii politici turci erau de altă categorie decât românii. Ei și-au dat seama că sunt împinși în nenorocire. Au intrat în războiu la spartul târgului, când dispăruse pericolul ca Sovietele să se poată instala la Constantinopol.

— Dar dacă continuând războiul cu Rusia, nu s'ar fi putut evita dezastrul final, poporul român n'ar fi avut mai mult de pătimit? O țară ocupată bucată cu bucată n'ar fi suferit devastări și mai cumplite?

— Când este vorba de a salva independența țării, asemenea calcule n'au nicio căutare. În trecutul războiului, demnitarii țării cu Regele în frunte s'au retras în Moldova, impunând țării sacrificii teribile. Ei n'au încheiat armistițiul — nu capitulare — decât după ce Moldova a fost încercuită din toate părțile de armatele austro-germane și rezis-

tenta nu mai avea niciun sens. Rămân întregă vinovăția aceluia care au preferat o capitulare rusinoasă unei încercări eroice de a forța cursul istoriei. Dar să examinăm și această chestiune. A avut mai mult de suferit Ungaria, care a rămas până la sfârșitul războiului câmp de bătălie decât România? În cursul celor opt luni de războiu, fără îndoială. Dar după aceea? E un lucru indeobște cunoscut și remarcat de toți vizitatorii streini, că regimul comunist niciodată n'a fost aplicat în Ungaria cu duritatea celui existent în România. Chiar după revoluția din 1956, atmosfera politică e mai respirabilă în Ungaria decât în România. La noi numai în perioada stalinistă au căzut victime teroarei comuniste cel puțin 750.000 de români. Toată elita țării a fost masacrată. Ce putea să ni se întâmple mai rău? Să fi fost printre victime și Dl. Visoianu?

Presupunând acum că n'am fi isbutit să ne salvăm independența țării, în afară de faptul că ne-am fi păstrat onoarea națională — ceea ce nu-i lucru puțin — ne-am fi ales totuși cu un câștig substanțial: o retragere ordonată spre vest ar fi permis la sute de mii de români să se găsească astăzi în lumea liberă. Alta ar fi fost strălucirea românească peste hotare, alte posibilitățile de afirmare ale exilului, dacă un Petrovici, un M. Manolescu, Blaga, Crainic, Ionel Teodoreanu, Brăileanu și sute de alți fruntași ai culturii românești, s'ar fi găsit printre noi. Precipitând ocuparea țării de bolșevici, conspirația dela 23 August a condamnat la moarte toată floarea intelectualității române, opera unui secol de viață românească liberă. Fiindcă e vorba de onoarea unei națiuni, Maresalul Montgomery, în memoriile lui recente apărute, califică ruperea Italiei de Germania în trecutul războiului, "ca una din cele mai mari trădări ale istoriei". Cu atât mai mult se potrivește acest calificativ actului dela 23 August, deoarece consecințele lui au afectat soarta întregii Europe răsăritene.

TRANSPLANTAREA CONSPIRAȚIEI ÎN OCCIDENT.

— Domnule Comandant, autorii actului dela 23 August s'au refugiat în Occident, unde se bucură de protecția politică a Americanilor. Ei astăzi se manifestă ca dusmani inversunați ai Rusiei Sovietice și afirmă că au acționat după indicațiile Aliatilor occidentali. Avem pe deoparte poziția lor pro-occidentală, avem de altă parte conspirația ce-au urzit-o cu comunistii, pentru a da drumul armatelor roșii în țară. Cum merg împreună cele două poziții?

— Să presupunem că Dnii Visoianu, Cretianu, Buzesti, Mănuilă ar fi lucrat pentru aducerea bolșevicilor în țară după indicațiile Englezilor și Americanilor. Faptul nu este mai puțin reprobabil din punct de vedere românesc. Nu-i absolvă de vinovăția lor. Un om politic, un diplomat, își trădează țara din momentul ce execută consemnele unei puteri străine. Un om aflat într'un post de înaltă răspundere în stat, trebuie să țină seama, fără îndoială, de atitudinea marilor puteri, amici sau rivali, dar când ia hotărâri care angajează destinul țării, uită și de Englezi și de Americani și de Nemți și de Rusi și își face socotelile lui proprii, raportate exclusiv la interesele poporului său. Dacă Americanii și Englezii presau la Cairo, cerând trecerea României de partea Rusiei Sovietice, emisarii români aveau alte interese de apărut. Ei reprezentau România. Dacă din discuțiile avute ar fi constatat că Englezii și Americanii nu oferă nicio garanție pozitivă României, ei ar fi trebuit să fie primii care să dea alarma la București, cerând opoziției să nu întreprindă nimic contra lui Antonescu.

Este o eroare însă să se creadă că promptitudinea cu care acest grup s'a pus la dispoziția comunistilor, n'a fost decât un simplu reflex al servilismului lui pro-occidental. Reamintesc faptul că acest grup reprezenta linia de politică externă titulesciană, înfeudată comunismului mondial. Ei întotdeauna au susținut, ca și maestrul lor, o politică de apropiere de Rusia. Când li s'a oferit ocazia să pună în aplicare această politică, ei acționau în conformitate cu convingerile lor intime.

Dar mai trebuie precizat ceva: între atitudinea lor pro-sovietică dinaintea și din cursul războiului și atitudinea lor pro-occidentală de astăzi, contradicția nu e atât de categorică pe cât se pare. Când ei fac caz de relațiile lor cu Occidentul, noi îi întrebăm despre care Occident este vorba? Occidentul care a predat o sută de milioane de oameni sclaviei sovietice? Occidentul care dela încheierea războiului și până astăzi nu face decât să înstrăineze bucată cu bucată teritoriul lumii libere?

Comandantul

Occidentul care a primit în Organizația Națiunilor Unite pe asasinii a milioane de oameni? Ei bine, această specie de Occidentali cari numai simulează că apără interesele lumii libere și în realitate promovează din răspuneri expansiunea comunismului în lume, nu ne mirăm să arate cea mai mare afecțiune acelor refugiați de dincolo de cortina de fier cari odinioară au colaborat cu comunistii la aservirea propriei lor patrii. Dacă Dnii Visoianu, Cretianu și Mănuilă se bucură de încrederea acestui Occident, aceasta nu înseamnă că sunt pro-occidentali, pentru că acest Occident nu este în realitate decât aripa apuseană a comunismului mondial.

— Vă rog să ne lămuriti mai bine această chestiune.

— Comunismul mondial lucrează cu două aripi: aripa orientală, bolșevismul, încorporat în statul so-

vietic si aripa occidentală. Aceasta din urmă este mult mai periculoasă, deoarece lucrează ocult, este insesizabilă si influenta ei se exercită direct în sferele de conducere ale lumii libere. Aripa occidentală a comunismului mondial este responsabilă de acordurile dezastruoase dela Teheran si Yalta. Meritul lui Stalin a fost relativ redus. I-a fost usor să smulgă dela Roosevelt tot ce-a voit să obțină, deoarece conventia s'a încheiat asa zicând în familie, între cele două grupe de conspiratori.

Numai aceste forte puteau fi si protectorii oculti ai lui Visoianu, Niculescu-Buzesti, Cretianu, Mănuilă si altii ejusdem farinae, deoarece un Occident constient de primejdia bolsevică, nu s'ar fi adresat tocmai celor mai detestate elemente din poporul românesc, că să închege un front de luptă contra comunismului. Predilectia arătată de Occidentali fostilor colaborationisti rosii, arată clar că acei cari îi sustin nu pot fi decât forte oculte ale comunismului mondial, acele forte cari au dictat politica lumii la Teheran si Yalta. Conspiratia dela 23 August, după ce si-a îndeplinit "misiunea" în tară, a fost tarsplantată în Occident, unde sa află în continuare de "serviciu".

ROLUL COMITETULUI NATIONAL.

— Dar de ce aveau nevoie aceste forte de prezenta lui Visoianu, Cretianu, Niculescu-Buzesti în Occident?

— Pentru a bloca politica exilului. Era de asteptat ca refugiatii să provoace o mare agitatie în lumea liberă. Manifestările lor, propaganda lor, actiunea lor unitară si coordonată, ar fi avut urmări neplăcute pentru acei cari au operat la Teheran si Yalta. Opinia publică engleză si americană, cunoscând adevărul, s'ar fi alarmat, punând în primejdie existenta politică a acestor forte. Vă imaginați că fenomenul s'ar fi putut repeta în toate emigratiile răsăritene. Apoi, această agitatie ar fi cuprins milioane de oameni din Statele Unite, de origine est-europeană, creind în această tară un tumult politic si o atmosferă favorabilă unei interventii energice în favoarea popoarelor oprimate.

Această primejdie trebuia îndepărtată. Atunci aripa occidentală a subversiunii comuniste a intrat din nou în actiune, a cules din toate țările răsăritene toate elementele compromise cu comunistii, le-au adus în Occident, le-au finanțat, le-au creat situatii politice, recunoscându-le exclusiv lor dreptul de a reprezenta în lumea liberă interesele popoarelor oprimate. Cu ajutorul asa ziselor comitete nationale, forte dela Yalta dozează după bunul lor plac agitatiea refugiatilor politici.

— Ce rol joacă Comitetul National în cadrul exilului?

— Diametral opus numelui ce-l poartă. Denumirea lui exactă ar trebui să fie "Comitet Antinational". Rolul lui este:

1) de a sabota orice încercare serioasă de unificare a exilului. Înși asezarea lui Visoianu în fruntea acestui Comitet e făcută cu acest scop. Cu Visoianu în frunte, toti fug de Comitet, afară de acei cari sunt plătiți de el.

2) de a cultiva iluzia în tară si în exil că se ocupă cineva de soarta nefericitului popor român.

3) de a împiedeca pe refugiatii ca prin actiuni anti-coexistentialiste să turbure relatiile dintre Est si Vest.

4) de a nu instiga pe Românii din America la o actiune mai energică în favoarea patriei lor de origine.

Comitetul National este o unealtă docilă în mâna fortelor coexistentialiste, care îl manevrează după necesitățile tactice ale politicii duse de aceste forte.

Politica coexistentialistă ese idenic cu bolsevizarea în rate a lumii. Acelasi lucru se întâmplă cu celelalte comitete nationale.

— Bine Domnule Comandant, dar nu înțelegem un lucru. Presa Comitetului National arborează o atitudine anticomunistă clară, mergând până la violente de limbaj. Discursurile Dlui Visoianu si ale celorlalti lideri ai Comitetului National sunt pe aceeasi linie. Impresia generală care se degajează din activitatea Comitetului National este că luptă cu aceeasi înversunare pentru eliberarea țării ca si celelalte grupe din exil. Cum se explică această contradicție?

— Nu-i nicio contradicție. Una este a scrie si alta este a actiona. Dacă Comitetul National n'ar avea nici măcar libertatea de a scrie contra comunismului, cum si-ar mai putea îndeplini misiunea pentru care a fost creat? Adică, aceea de a nu face nimic efectiv pentru cauza eliberării?

Mi-aduc aminte că pela începutul lui 1947, regretatul Emil Bulbuc l-a întrebat pe Profesorul Augustin Popa, care se afla pe atunci la Roma, cum vede el eliberarea României. Acesta i-a răspuns flegmatic: "Americani vor jugula diplomatic pe Rusi, obligându-l să se retragă din România". De atunci au trecut 12 ani si actiunea de jugulare diplomatică a Americanilor nu si-a produs efectul. Dimpotrivă, lucrurile merg din rău în mai rău. În loc de a ne apropia de momentul eliberării, se apropie momentul când România va fi înghită de Uniunea Sovietică. Cum își mai justifică Comitetul National existenta? Nimeni nu i-a dat delegatie nici din tară si nici din exil ca să reprezinte România. Dacă totuși si-a asumat această responsabilitate, ca un drept dela sine înțeles, ar fi trebuit să dea până acum o cât de sumară socoteală de activitatea lui.

— Cum credi că ar fi trebuit să reactioneze Comitetul National, în ipoteza că n'ar fi înfeudat fortelor coexistentialiste?

— Un Comitet National liber pe mișcările lui, neaservit niciunei forte, neangajat decât față de natiune, în fata lantului de crime din România, ar fi trebuit să provoace o explicatie publică, cu orice risc pentru persoanele ce îl compun. După atitudinea de totală încredere în Aliati, ar fi trebuit să urmeze o atitudine de revoltă contra inertiei occidentale. Comitetul National n'a putut împiedeca nici asasinarea lui Maniu si Brătianu, nici masacrarea întregii elite nationale si nici primirea bandei de ucigasi din România în Organizatia Natiunilor Unite. Aceste întâmplări trebuia să dea de gândit. Această lipsă de reactiune a Occidentului trebuia să îi alarmeze. Nu cumva cercurile care îi protejează sunt aceleasi cari ocrotesc si pe criminalii din România? În România sunt ucisi sute de mii de oameni, iar Dl Visoianu își încasează imperturbabil mla de dolari pe lună. Politica dela 23 August ne-a costat independenta natională. Politica Comitetului National ne înfundă în mlaștina desneșdării cu fiecare zi ce trece si ne pregătește extinctiunea fizică a poporului nostru. N'a sosit momentul să se încheie acest joc sinistru cu sperantele natiunii?

Un Comitet National care s'ar fi simțit responsabil față de natiune ar fi dat cu piciorul organizatiei "Free Europe", le-ar fi asvârlit dolarii în față, dându-si seama de rolul odios ce trebuie să îl joace, si ar fi convocat o Conferință Natională, în care ar fi denuntat manevrele cercurilor coexistentialiste din America. Dl Visoianu stie perfect de bine de ce nu se poae produce interventia americană în România de "jugulare diplomatică a Sovietelor". Nu pentru că Americanii n'ar fi documentati asupra comunismului si ar fi nevoie să vină niste amărâți de pribegi ca să-i lumineze. În biblioteca Departa-

mentului de Stat, există studii strălucite asupra comunismului. Ci pentru că rețelele subversive comuniste paralizază initiativa guvernelor occidentale, după cum diversele comitete nationale sunt create cu scopul de a paraliza elanul de luptă al refugiatilor. Dnii Visoianu, Cretianu, Mănuilă stiu că tara noastră este condamnată la o robie perpetuă tocmai de acei cari ar fi trebuit să o salveze, iar ei sunt ocrotiti si plătiți nu de dragul țării noastre, ci pentru a juca în exil farsa eliberării.

Dl Fărcășanu, în apelul său din August 1958, adresat membrilor Ligii, face aceeasi remarcă: Sub vâul parodiei adunării natiunilor captive, spune Dl Fărcășanu, conduse din umbră de agentii coexistentei, se ascunde tendita de a înmormânta cauza Europei de Est.

— Dle Comandant, dar între cei cari au participat la pregătirea actului dela 23 August apar si nume consacrate ale politicii românești: Maniu, Brătianu, Titel Petrescu. Au aparținut si ei conspiratiei?

— Au participat la conspiratie, fără a apartine nucleului conspirativ propriu zis. Au jucat rol de figuranti în toată această afacere. Au fost piese secundare, manevrate de Niculescu-Buzesti si Visoianu. Ei au dat girul politic unei întreprinderi ale cărei consecinte finale probabil că nici nu si le-au imaginat. Au constituit elementul de decor al conspiratiei si au căzut victima lipsei lor de viziune politică.

Dealtminteri si Comitetul National are o structură analogă. Alături de oamenii de încredere ai agentilor coexistentialiste, există grupul celorlalti cari n'au decât o vagă înțelegere a situatiei. Acestora, cum remarcă si Dl Fărcășanu, nu li se poate tăgădui pornirile de sincer patriotism, dar combinatia politică în care au intrat le taie orice posibilitate de valorizare a acestor sentimente.

FREE EUROPE

— Pentru ce a fost creată organizatia Free Europe?

— Free Europe este organizatia cu care operează în sânul refugiatilor de toate nationalitățile agentii coexistentialiste din America. Ea n'a fost creată pentru a combate comunismul, ci pentru a capta si face inofensive accentele de revoltă ale popoarelor robite. Free Europe face ceva care pare a fi anticomunism, dar, în realitate, toată actiunea si propaganda acestei institutii se scurge pe căi infructuoase. E o amăgire. Strategie nu înseamnă nimic. Nu produce decât confuzie si deceptie. Anticomunismul refugiatilor, trecut prin canalele lui Free Europe, e amestecat cu tot soiul de ingrediente, încât până la urmă ia o culoare imprecisă. E de toate si nimic.

Dealtminteri însăși existenta lui Free Europe este un non-sens din perspectiva popoarelor captive. Departamentul de Stat sau organizatiile particulare americane pot pune la dispozitia refugiatilor — în măsura în care aceasta convine politicii americane — mijloacele materiale si tehnice pentru ca acestia să-si facă propria lor propagandă, dar nu se

pot substitui lor. E un abuz ca o organizatie americană să conducă actiuni politice si propagandistice în numele popoarelor de dincolo de cortina de fier. E o interferență în afacerile interne ale exilului. Cu "Vocea Americii", situatia este alta. Toată lumea stie că reprezintă punctul de vedere oficial american chiar când emite într-o limbă răsăriteană. Dar când emite "Free Europe", sclavii de dincolo de cortina de fier cred că vorbesc proprii lor conationali. Se produce o gravă confuzie de atributii, care deserveste cauza popoarelor robite si degradează exilul.

— După ce criteriu își selectează Free Europe colaboratorii?

— Free Europe desfășoară două activități distincte: una cu caracter politic, recunoaste si finanțează asa zisele Comitete Nationale; alta cu caracter propagandistic, întretine o rețea de posturi de emisiune pentru țările din răsărit si scoate sau ajută la scoaterea unor publicatii. În ce priveste personalul întrebuintat la diversele emisiuni, se acordă o vădită preferință elementelor de stânga, chestiune care este cu atât mai curioasă cu cât Statele Unite nu sunt o tară comunistă si nici măcar socialistă. A fi colaborat într-o formă oarecare cu comunistii, este o carte excelentă de recomandatie la Free Europe. Nu de multă vreme, în locul evreului Noel Bernard a fost numit în sfârșit un român la conducerea sectiei românești dela Free Europe — München, Dl Ghită Ionescu. Toată lumea se întreabă ce merite extraordinare a acumulat la activul cauzei românești Dl Ghită Ionescu, ca să fie onorat de Directiunea Free Europe cu acest post de înaltă răspundere? Misterul s'a lămurit când am aflat că Dl Ghită Ionescu încă dinainte de războiu întretinea excelente raporturi cu cercurile comuniste din tară, iar în cursul războiului a făcut parte din grupul acelora cari conspirau la dărâmarea lui Antonescu. O dublă garantie pentru a lua locul Dlui Noel Bernard.

— Dar la recunoasterea Comitetelor Nationale, ce criteriu foloseste Free Europe?

— Acelasi criteriu. Cu exceptia comitetelor baltice, ele sunt formate precumpănitor din acei oameni politici din diversele țări răsăritene, cari au colaborat cu comunistii la aservirea propriei lor patrii. Comitetul National Român este o formatie dictatorială, alcătuită din fostii colaborationisti rosii, si impusă refugiatilor de Free Europe.

— Dl Visoianu pretinde că detine functiunea dela Rege.

— Este inexact. Situatia si-o datorează exclusiv "meritelor" sale proprii. Dacă Dl Visoianu n'ar fi Dl Visoianu, cu trecutul lui pro-sovietic, investitura Regelui nu i-ar fi ajutat la nimic. Putem face demonstratia luând cazul Comitetului National Bulgar. Acest Comitet nu se bucură de aprobarea Regelui Simeon si totuși este recunoscut de Free Europe. De ce în acest caz nu s'a cerut avizul Regelui? Pentru că Dimitroff, seful acestui Comitet, a colaborat cu comunistii în perioada 1944-1948 si acest certificat îl dispensează de aprobarea Regelui Simeon. Ar fi mai aproape de adevăr dacă ar declara Dl Visoianu că Regele Mihai nu este decât agentul său de executie.

— Comitetul Român dela Washington nu reprezintă totuși o valoare natională prin faptul că este unica entitate politică din exil recunoscută de Americani?

— Se face o gravă confuzie când se afirmă că Comitetul National este recunoscut de Americani. Free Europe, organizatia care a recunoscut si finanțează Comitetul National, n'are nicio calitate oficială. E o institutie particulară. Departamentul de Stat n'a recunoscut aceste Comitete si n'a contractat

nicio obligatie politica fată de ele. Dacă Departamentul de Stat ar fi acordat statut oficial acestor comitete, implicat s'ar fi alterat relatiile cu Rusia Sovietică si s'ar fi ajuns, probabil, la ruperea lor.

Free Europe constituie o anomalie în istoria ananelor diplomatice ale lumii. O institutie privată, fără nicio acoperire politică din partea statului pe teritoriul căruia s'a format, își permite să facă acte de politică internațională — în fond fără valoare — recunoscând existența unor comitete formate din refugiați. Fără îndoială, cercurile coexistentialiste din America trag beneficii substancialmente din activitatea desfășurată de Free Europe, deoarece, prin mijlocirea ei, reusesc să mențină grupele de refugiați de dincolo de cortină într-o stare de semiconștientă, dar natiunile pe care aceste comitete pretind că le reprezintă au totul de pierdut din perpetuarea acestei confuzii. Nefericitele popoare din răsărit sunt lipsite de orice protecție internațională. Niciun stat din Occident nu se ocupă de soarta lor.

Free Europe nu poate să transmită comitetelor naționale ceea ce ea însăși nu posedă: o recunoaștere oficială. Niste cetățeni americani particulari, constituiti într-o asociație, nu pot vorbi în numele Statelor Unite și nu pot oferi garanții politice solitantiilor.

SABOTAREA GENERALUI RĂDESCU.

— D-le Comandant, cum se explică faptul că primul președinte al Comitetului Național a fost Generalul Rădescu și nu Dl Visoianu?

— Numirea Generalului Rădescu nu putea fi evitată. Fusese prim-ministru în țară și se bucura de un mare prestigiu în străinătate, în urma dărzii lui împotrivirii planurilor sovietice de acaparare totală a statului român. Nici Dl Visoianu și nici altul dintre tovarășii lui nu-i puteau trece înaintea.

— Cum a fost primit Generalul Rădescu în Occident?

— Fuga Generalului Rădescu crea o gravă problemă acelor cercuri românești și streine care nu doreau să se constituiască în exil o puternică formație politică, axată pe ideea eliberării. Generalul avea toate șansele să transforme exilul într'un instrument efectiv de luptă și această perspectivă încurca planurile acestor forte. Neputând fi atacat frontal, conspiratorii s'au hotărât să-l anuleze politic printr'o mișcare de învăluire. Mai întâi i-au trimis o multime de iscoade, cari s'au infiltrat în "Liga Românilor Liberi" și cu ajutorul acestora îi supravegheau toate mișcările. La sfatul interesat al acelorasi binevoitori, Generalul Rădescu și-a dat consimțământul ca în statutul Ligii să se introducă paragraful "exclusivelor", măsură care a avut ca efect izolarea lui de masa exilului. I s'a spus că numai cu această coafură antifascistă, Liga se poate impune în Statele Unite. În sfârșit, după ce această cale, l-au despuat de forță, a fost numit președintele unui comitet cu care nu putea să lucreze. Când și-a dat seama că anume este pus în condiții ca să nu-și poată exercita mandatul, fiind flancat de oameni cari îl sabotau la fiecare pas, era prea târziu. Își tăiasă toate punctele în urma lui. Exasperat de atâta ticălosie, a luat din nou lupta, dar s'a izbit pretutindeni de neîncredere și scepticism. Părăsise pe acei cari puteau să îl ajute și se predase inamicilor. Restul activității lui politice în exil n'a fost decât o lungă agonie politică în plasele întinse de Comitetul Național. O nouă conspirație se teșuse și cu aceleasi persoane: Regele, Cretianu, Visoianu și ceilalti. Tragedia lui Antonescu s'a repetat în exil.

După moartea Generalului Rădescu, terenul a rămas liber pentru ridicarea în fruntea Comitetului

a omului de încredere al forțelor coexistentialiste, Constantin Visoianu.

FALSA OPOZITIE.

— Au mai existat și alte încercări de regrupare ale exilului. De ce n'au izbutit nici acestea?

— Pentru simplul motiv că acei cari patronau aceste mișcări nu erau sinceri în atitudinea lor. După moartea Generalului Rădescu se ridicase ca un astru de mărimea întâi în lumea refugiaților, Grigore Gafencu. A fost un al doilea moment excepțional de favorabil, ca să se realizeze unificarea forțelor din exil. Din toate părțile a fost solicitat, inclusiv de noi, să ia poziție în fruntea unei acțiuni de refacere a exilului, lichidând batjocura care se chema Comitet Național. Amintirile noastre despre activitatea diplomatică și politică a lui Grigore Gafencu nu erau dintre cele mai bune, după cum nici Generalului Rădescu nu fusese prieten al mișcării, dar, în împrejurările în care ne găseam, am lăsat aceste amintiri pe seama istoriei și ne-am călăuzit exclusiv după interesele prezente ale națiunii. Dar toată această largă înțelegere cu care a fost înconjurat Grigore Gafencu în ultimii ani ai vieții lui, n'a servit la nimic. Grigore Gafencu nu și-a înțeles chemarea. În principiu era de acord cu propunerile cari îl asaltau din toate părțile, dar, când trebuia să păsească pe terenul acțiunii, bătea în retragere, amânând luarea unei hotărâri definitive. Mai târziu s'a aflat care este cauza acestei permanente sovăiri. Grigore Gafencu colabora la Free Europe. Organizația care patrona Comitetul Național nu-i putea tolera activitatea lui politică. Orice câștigi se avânta să ia o hotărâre sprijinitorii Comitetului Național îl chemau la ordine. În această situație, el a făcut mai degrabă servicii Comitetului Național decât opoziției. Incuraja anumite speranțe și apoi le lăsa să moară; intercepta curentele opoziționiste împiedcându-le să ajungă la maturitate. Grigore Gafencu a îndeplinit în exil funcțiunea de paratrăsnet al Comitetului Național.

— Dar de ce s'a rupt colaborarea dintre mișcările și Principele Nicolae?

— Acțiunea Principelui Nicolae, paralel cu cea a Generalului Rădescu, ar fi putut aduce o contribuție decisivă la clarificarea pozițiilor politice din exil, dacă Principele s'ar fi menținut cu fermitate pe linia pe care s'a fixat la început. Mișcarea legionară i-a oferit concursul neprecupetit. Dar o altă intervenție ocultă a spulberat și aceste speranțe. În loc de a se consacra luptei contra comunismului și a aliaților lui din exil, ne-am trezit că Principele face un viraj brusc și își îndreaptă toată puterea atacului său asupra mișcării legionare. Mult mai târziu ne-am dat seama de cauza acestei agresiuni neprovocate. După cum am aflat, Principele Nicolae este un vechiu adept al masoneriei.

— În ce măsură apartenența cuiva la masonerie alterează conduita politică a unui om?

— Lăsăm deoparte chestiunea filosofiei masonice și să ne mărginim exclusiv la problema care agită astăzi întreaga lume: comunismul și mijloacele de a-l combate. Se știe că masoneria este o organizație ierarhică și că advărații ei sefi nu se cunosc. E suficient acum ca în acest edificiu supraș și organizat pe baze dictatoriale, să se infiltreze la unul din esloanele superioare un om de încredere al Moscovei, pentru ca toate lojile în subordine să execute consemnele comunismului mondial. Dacă agenții comunisti au reușit să se infiltreze în cabinetul Președintelui Roosevelt și să fure secretele atomice ale Americii, cu atât mai ușor le este să se fofileze în cadrele înalte ale masoneriei. Brusca schimbare de atitudine a Principelui Nicolae nu

poate avea altă explicație decât că a fost chemat la ordine de superiorii lui, cerându-i să lucreze la desăgeregarea mișcării. Această acțiune nu poate servi decât intereselor comuniste. Paradoxul este că nu i-a servit nici chiar Principelui. Evident, în judecata Principelui, când reacționezi și nu accepți acest gen de colaborare puțin leal și am îndrăzni să zicem, puțin princiar, atunci ești rigid și lipsit de "autentic" spirit de colaborare.

Acțiunea Principelui Nicolae, deși aparent nu avea nimic comun cu Comitetul Național, în realitate a servit la consolidarea acestuia, deoarece a divizat și a provocat lupte interne între acele forte cari erau destinate să lucreze împreună pentru a împiedeca perpetuarea imposturei.

ACTIVITĂȚILE CULTURALE.

— În ultimii ani s'a manifestat în anumite cercuri din exil, tendința de a se substitui activitatea politică a exilului cu activități de ordin cultural. Reprezentantii acestui curent susțin că din punct de vedere politic exilul a dat faliment. S'a sfârșit în atâtea grupuri și grupulețe, încât nu mai e capabil să-și îndeplinească chemarea. Trebuie găsită o altă formulă de regrupare a exilului, în afară de politic, și aceasta ar fi unificarea lui pe baze culturale. Să abandonăm politicul care nu ne-a cauzat decât decepții — proclamă adeptii acestei teorii — și să ne concentrăm pe terenul culturii, unde înțelegerea este mai ușoară, fiind vorba de o creație mai senină. Prin cultură apoi, nu numai că ne refacem unitatea, dar arătăm atreinelor ce suntem și ce putem, trezind simpatie și interes pentru țara martirizată. Ce părere aveți de această inițiativă?

— Teza e seducătoare pentru acei care se lasă încântați de aparente. Iată în ce constă eroarea de concepție a acestei direcții. Exilul a luat naștere dintr'un fapt politic: ocuparea țării noastre de bolșevici. Fără de această ocupație, n'ar exista rândurile de fugari din Occident. Ei sunt fugari politici. N'au venit în Occident ca emigranți sau aventurieri cari își caută norocul în lume. Ei au trecut hotarele României pentru că nu mai puteau suporta regimul comunist. Telul lor și toată strădania lor din exil este recuperarea patrimoniului național. Funcțiunea exilului, prin originea și componenta lui, este deci strict politică și el nu există decât atâta vreme cât își păstrează acest caracter. Dacă mâine țara s'ar elibera, exilul actual își pierde ratiunea de existență. Sau dacă totii pribegii s'ar ocupa numai de cultură, de afaceri, sau de nevoile lor particulare, exilul s'ar desființa din lipsa de elemente care să-l reprezinte.

Presupunând acum că funcțiunea politică a exilului este clar înțeleasă, să vedem acum ce mijloace stau la dispoziția refugiaților pentru a-și elibera țara. Atingerea acestui obiectiv presupune concentrări și manevrări de forte contra cutropitorului. Bolșevicii nu stau în România pentru că au dreptul să stea, sau pentru că sunt mai culti decât noi, ci pentru că s'au instalat cu forța. Pentru a-i alunga, e necesar să fie mobilizată o altă forță, superioară

lor, care să-i silească, diplomatic, prin războiu sau revoluție, la părăsirea teritoriului național. Toate încercările exilatorilor de-a determina Occidentul să păsească împotriva agresorului, toată această frământare de a modifica actuala stare de lucruri din România, se cheamă tot politică. Nu se cheamă cultură. Exilații pot uimi lumea cu versurile lor, cu tablourile ce le zugrăvesc, cu cărțile ce le scriu, cortina de fier nu se va urni cu un centimetru spre răsărit.

— Dar creația culturală nu poate ajuta acestor lupte?

— Netăgăduit. O poezie incendiară, cum sunt ale lui Cotrus, o navelă sau un roman cari evocă peisagiul spiritual al țării, și orice operă în genere, care ridică prestigiul numelui de român peste hotare, îndărjesc spiritele, crează un climat de luptă, pentru că ridică conștiința valorilor românești în lume. Un spirit superior fierbe de ciudă când vede batjocura la care este supus poporul românesc. Cultura bolșevică este cultura cavernelor. Dar în toate aceste cazuri, fenomenul cultural participă la creația istorică, devine un instrument pentru realizarea idealului național. Toate forțele națiunii, inclusiv cele culturale, sar într'ajutor pentru a salva însăși baza de existență a culturii, care este națiunea. Niciun om politic român n'a adus un mai mare omagiu culturii decât Corneliu Codreanu. El a fixat creația culturală pe primul plan al eforturilor unei națiuni, ridicând-o deasupra istoriei lui. Dar pentru a exista cultura, trebuie în prealabil să existe națiunea care să producă această cultură. În actualele împrejurări, datoria intelectualilor români din exil este de a lupta cu mijloacele ce le sunt specifice la recucerirea libertății naționale.

Dar a pretinde ca toate activitățile exilului să fie subordonate culturalului, este o aberație, căci înseamnă a abandona unica poziție ce ne poate scoate la liman, poziția politică, care înseamnă mobilizarea forțelor națiunii și a altor forte cu interese analoge contra cutropitorului.

— Cine are interes să propage această idee?

— Comunistii. Asta vor și ei: ca exilul să nu se mai ocupe de nefericita situație în care se găsește țara, să elimine politicul din preocupările lor, pentru a se consacra unor obiective "mai înalte" de ordin cultural. Cunoașteți propunerea ce i s'a făcut profesorului Găzdaru din Argentina, de către agenții comunisti. Guvernul comunist dela București este dispus să colaboreze cu refugiații pe plan cultural. Se urmărește o deturare a refugiaților dela țelul pentru care se găsește ei în Occident: lupta de eliberare a țării. Un exil rupt de sensul existenței lui în lume, pierdut în nebulozități de concepție, nu poate incomoda pe comunisti. Acei cari susțin această teză veti vedea că sunt tocmai acei cari au lucrat până acum din toate puterile la destrămarea politică a exilului. După aceea vin tot ei ca, sub masca culturală, să-și facă propria lor politică, promovând interese cari nu pot fi decât acelea ale cutropitorilor neamului nostru.

Să fim bine înțeleși. Eu nu mă ridic contra acelor cari lucrează în câmpul culturii. E tot atât de absurd să spui că, în actualele împrejurări, cultura nu mai interesează. Sunt două activități bine distincte, cari au existat de când omenirea. Dar misiunea fundamentală a exilului nu este de a face cultură, ci de a elibera țara. Eforturile culturale ale refugiaților trebuie să tindă în aceeași direcție. "Totul pentru Țară", cum am putea zice noi. În definitiv, dacă biruie comunismul în lume, însăși condiția de creație a culturii, libertatea spirituală, este desființată. Nu se plâng intelectualii de halul de degradare în care a ajuns literatura și arta sub comunisti? În numele valorilor eterne pe cari le re-

prezintă, ei ar trebui să fie cei mai implacabili dusmani ai comunismului, apărând pretutindeni în posturile cele mai înaintate ale luptei de eliberare.

INFILTRATIILE COMUNISTE

— În afară de acțiunile realizate în exil de diversi intermediari în contul comunistilor, mai există și acțiuni săvârșite direct de agenții lor. În ce stadiu se găsește infiltratiile comuniste în exil?

— Ele s'au întins într-o măsură îngrijorătoare. Dar nu acesta este faptul cel mai grav ce trebuie semnalat, ci unghiul din care operează acum. Înainte vreme comunistii se multumeau să supravegheze mișcările exilului și să teasă fel de fel de intrigi pentru desbinarea refugiaților. Astăzi comunistii urmăresc ceva mai mult: extirparea exilului. Uniunea Sovietică pregătește terenul pentru anexiunea României. Dar, pentru a face acest ultim pas în direcția aservirii țării noastre, e necesar ca, în prealabil, dosarul României să se închidă în Occident. Exilul împiedecă închiderea acestui dosar. Glasuri de protest mai slabe, mai tari, mai sincere, mai puțin sincere, se aud în politica mondială, turburând conștiința guvernantilor din Occident, cari ar vrea și ei să se ajungă la o tranzacție cu comunistii, cedându-le cu titlul definitiv Europa răsăriteană. Iată de ce conștiința politică a exilului trebuie înăbușată. Dispozitivul de intervenție al guvernului din țară s'a întărit considerabil în ultimul timp în străinătate și a primit consemnul să facă totul pentru a stinge și ultimele focare de agitație anticomunistă din exil. Răpirile s'au operat în cadrul acestui program. Acolo unde prin corupție, ademeniri sau amenințări exilul nu cedează, se recurge la violență.

— Cari sunt mijloacele cele mai des întrebuintate de comunisti pentru a lichida mișcarea de rezistență din exil?

— Unul din cele mai frecvente mijloace și se pare din cele mai eficace, este santajul cu familiile refugiaților. În schimbul unor anumite servicii, cum e, de pildă, eliberarea unui membru al familiei din închisoare sau chiar lăsarea lui peste frontieră, beneficiarii acestei măsuri își iau angajamentul să facă spionaj în favoarea guvernului din țară. Un caz bine cunoscut din această categorie este acela al fostului ministru Eugen Titeanu. Descoperit a fi jucat pe două tablouri, a preferat să moară copleșit de disperare decât să se întoarcă în țară. Din propria lui experiență stia că moartea este mai dulce decât traiul în România de astăzi. Titeanu avea un copil în țară și de dragul lui a consimțit să facă servicii comunistilor.

Exilații sunt apoi contactați de diversi binevoitori, care-i îndeamnă să se întoarcă în țară, unde situația nu este așa de rea cum o descriu dusmanii Republicii Populare. Victimele se recrutează de obicei dintre oamenii cari au suferit decepții în exil. Oboseala, bătrânețea, boala, lipsa de perspective, determină pe unii să se întoarcă într-o patrie care nu mai e a lor și în care vor duce o viață de sclav.

Dar cele mai periculoase și mai greu de detectat infiltratiile comuniste sunt acelea cari se realizează sub masca unui proaspăt refugiat. La un moment dat, apare în exil un nou refugiat, care-și povestește cu emoții odiseea fugii lui din țară. Asa

s'a infiltrat în exil fostul legionar Mihail Stănescu. El a fost trimis să facă un sondaj adânc în masa exilaților și în special între legionari. Abia după ce s'a întors în țară, s'a putut vedea cât rău a făcut. Rezultatele anchetei lui în exil s'au convertit în numeroase arestări operate printre legionari. Cel puțin atâta să învețe cei ce au avut de a face cu el, după această dezastruoasă experiență, că oricine mai vine astăzi din țară trebuie scotit suspect și pus sub cea mai strasică observație.

— Există la Paris un grup de exilați cari scot o gazetă în frantuzeste "La Roumanie Indépendante" și cari propagă prin această foaie ideea "dialogului cu țara", adică necesitatea unei diminuări a tensiunii dintre exil și guvernul comunist din țară, prin contacte și discuții. Ce urmărește acest grup care, după cum se constată, lucrează descoperit în serviciul comunistilor?

— Acțiunea grupului "dialogul cu țara" e mai puțin periculoasă pe planul exilului. Lumea este avizată și stie că acei cari scot această foaie sunt în slujba guvernului din țară. Prejudiciile ce le cauzează luptei de eliberare se resfrâng asupra relațiilor exilului cu streinătatea. Acest grup, publicând un ziar în frantuzeste, de tendință cunoscută, vrea să acrediteze părerea, în cercurile în care pătrunde, că mișcarea de rezistență din exil ar fi evoluat în sensul unei apropieri de punctul de vedere al regimului din țară, că realizările comunistilor nu pot fi tăgăduite în anumite sectoare și că trebuie reexaminată pozițiile existente, pentru a se ajunge la un compromis cu guvernul de ocupație, atât pe plan internațional cât și între refugiați și acest guvern.

— Grupul dela "Roumanie Indépendante" mereu scoate în evidență progresele industriale realizate în România sub comunisti. Care este opinia Dvoastră?

— R.P.R. este o vastă închisoare, în care este întemnitat întreg poporul românesc. Industriile cari s'au creat nu profită poporului nostru. Sunt locuri de muncă pentru cei osândiți. Înainte vreme osândiții tăiau sare, astăzi lucrează în colhozuri și întreprinderi. Fabricile sunt atelierele acestei vaste închisori, care poartă numele României. Oamenii nu poartă haine vârgate, dar regimul este același. Paznicii închisorii se chiamă astăzi militia comunistă. Munca unui popor întreg este jefuită de o bandă de criminali. Toată societatea comunistă este bazată pe asasinat și jaf. Regimul comunist este crimă organizată în stat.

— Ne mai puteți semnala și alte acțiuni cari să poarte o amprentă comunistă vizibilă?

— În genul "dialogului cu țara" nu mai există. Dar există alt soi de uneltiri cari, aparent, n'au nimic de a face cu comunistii, dar în realitate tot dela ei emană. Ei sunt maestri în arta deversiunilor, prin care se acaparează atenția exilului, abătându-l dela obiectivul principal. Uitate-vă la cele ce s'au întâmplat de zece ani la Biserica Ortodoxă Română dela Paris. Dela 1948, de când a intrat în posesiunea refugiaților, și până astăzi, nu s'a putut ajunge la o normalizare a situației. De zece ani colonia română din Franța este mobilizată pentru războiul dela Biserica. Cât timp și energie pierdută fără niciun rezultat tangibil. Abia s'a instalat un preot și o altă partidă se ridică contestându-i locul. Mereu se inventează ceva, se crează un nou curent, o nouă agitație, încât bietii credincioși, desgustați de spectacol, nu mai calcă pela Biserica. Să-mi fie permis să cred că o mână de români s'ar fi putut pune de acord în zece ani de desbateri și confruntări, dacă n'ar fi existat o forță care să alimenteze neconștient neînțelegerile.

— În ultimul timp s'au auzit glasuri în exil,

cari reclamă o reexaminare a pozițiilor și o reluare a eforturilor de unificare, depășindu-se barierele de grup politic. Cum priviți această propunere?

— Asemenea propuneri trebuie privite cu toată rezerva. Exilul nu este desbinat pentru că există în sânul lui mai multe grupări politice. Acesta e un fenomen normal. Exilul este desbinat pentru că este subminat de subversiunea comunistă. Nu se pot opera concentrări de forțe contra inamicului, deoarece există indivizi și grupări politice cari au evadat din sfera strategiei naționale și servesc conștient sau inconștient strategiei comuniste. Dacă toată lumea s'ar încadra în disciplina luptei de eliberare, acceptând toate consecințele ce decurg din ea, înțelegerea s'ar simplifica enorm. Deci să nu se confunde cauza cu efectul. Criza exilului este o criză de obiectiv. Multi refugiați refuză să se așeze în relații de sinceritate cu națiunea. Nu poți să servești în același timp la doi stăpâni. Nu poți să fii și cu națiunea, și cu acei cari luptă pentru înmormântarea cauzei naționale. Acei cari predică dispariția grupelor politice o fac, probabil, pentru că în locul lor vor să-și așeze propria lor grupă.

RELATIILE CU D-L SEICARU.

— O chestiune care a făcut oarecare vâlvă în exil, este aceea a bunelor relații ce ar exista între grupul legionar dela Madrid și Dl Seicaru. Puteți să ne dați oarecare lămuriri în legătură cu această colaborare?

— Da, știu ce s'a insinuat: că eu sau Dl Seicaru am asculta de sugestiile celui alt sau, mai mult chiar, că am fi unul din noi anexa celui alt. O mare stupiditate nici nu se poate imagina. Cine cunoaște pe Dl Seicaru sau cât de cât pe mine, stie că suntem oameni cu concepțiile formate și două firi cu totul independente. Între mine și Dl Seicaru se pot stabili cel mult anumite coincidențe în lupta contra comunismului, fiecare pornind dela viziunea lui proprie. Faptul că în anumite chestiuni, sustinem același punct de vedere, nu se datorește unei înțelegeri prealabile și nu implică o anexiune. Până în 1946 am fost adversari. Ne-am apropiat deoarece Dl Seicaru a luat o atitudine înrudită cu a noastră în ce privește relațiile dintre refugiați. "Nu mă interesează cine sunt partenerii mei de luptă astăzi, spunea Dl Seicaru. Ocuparea țării de Soviete modifică radical pozițiile politice de altădată. 23 August trage o linie despărțitoare între trecut și viitor. Esențial este acum să dăm această luptă și să ne scăpăm țara de căpăuni." Pe această bază ne-am apropiat, apropiere pe care noi am dorit-o cu toată lumea din exil. Nu e vina niciunui din noi dacă prea puțin au înțeles să se supună acestui imperativ al momentului pe care-l trăim. Evident, Dl Seicaru, neacceptând teoria "exclusivelor", nevoind să participe la acțiunea de ostracizare a legionarilor din exil, a căzut în disgracia acelor cercuri cari cultivă revalitățile din exil și urmăresc să mențină pe refugiați într-o stare de permanent infantilism politic.

Dar nu aceasta este cauza principală pentru care Dl Seicaru este atacat și izolat. Dl Seicaru s'a

făcut vinovat de un păcat mult mai grav. A avut curiozități nepermise. S'a apucat să cerceteze istoria actului dela 23 August. Și cum este un spirit extrem de iscoditor, a avut nenorocirea să descopere că versiunea oficială conținea o multime de nepotriviri. Zicea, de pildă, armistițiu, când în realitate termenul exact ce convenea actului, era capitulare. Și astfel, din descoperire în descoperire, a reconstituit toate verigile conspirației dela 23 August.

Demonul l'a împins să nu se oprească nici aici. A mai făcut gresala să divulge rezultatul anchetei. Cu asta și-a atras nenumărate dușmăni. Dacă legionarii ar fi întreprins campania contra autorilor actului dela 23 August, faptul n'ar fi avut același răsunet. Dar când venea dela un om care cunoaște perfect de bine lumea din care s'au recrutat conspiratorii, urmările erau altele.

Astăzi istoria dela 23 August este bine cunoscută. A intrat în patrimoniul de gândire al întregului exil. Dar pentru a se ajunge la acest rezultat, pentru a se cunoaște toată amploarea trădării, a fost nevoie de perseverența acestui om. Dl Seicaru, cu o tenacitate pe care nu i-o atribula nimeni, singur împotriva tuturor, a destrămat tesătura de minciuni în care era prezentat actul dela 23 August, dovedind că ocupația sovietică, cu corolarul ei, pierderea suveranității naționale, nu este decât o consecință a conspirației dela Palat. Era sovietică în România începe la 23 August 1944.

— Punctul de vedere al mișcării este identic cu al Dlui Seicaru, în ce privește actul dela 23 August?

— Interpretarea noastră diferă de a Dlui Seicaru. Dl Seicaru tinde să circumscrie evenimentul, să-l restrângă la personajele cari au participat la conspirație, în vreme ce noi suntem de părere că responsabilitățile actului trebuie împinse mult mai departe. 23 August este ultimul act al unui sir de trădări și abdicări ale clasei noastre conducătoare, apoteoză inconștientului cu care a fost guvernată România între cele două războaie.

— Cine a avut inițiativa în deslântuirea campaniei contra actului dela 23 August?

— Meritul îi aparține exclusiv Dlui Seicaru. Fără îndoială, noi, în timpul guvernului dela Viena, am atacat pe cei din țară și am condamnat ruperea alianței cu Germania. Dar atitudinea noastră avea un caracter politic. Noi creдем că în țară s'a făcut o politică, rea după părerea noastră, dar o politică. Subliniez acest cuvânt. Când se face o politică ce sfârșeste într'un dezastru național, cei cari săvârșesc această politică rămân totuși oameni de bună credință. Asa au văzut ei lucrurile. În modul acesta au gândit ei că pot salva țara. S'au înșelat. Națiunea nu-i iartă. Cariera lor politică este zdrobită și s'ar putea să fie și trasi la răspundere. Noi pe această poziție ne-am așezat la Viena. Autorii actului dela 23 August au făcut o neiertătoare gresală, dar o gresală.

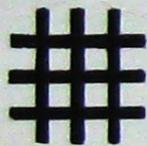
Când a început noul exil, am avut surprinderea să descoperim, prin pana Dlui Seicaru, că la 23 August nu s'a făcut o politică, ci s'a săvârșit un act de vânzare a țării. Asta era cu totul altceva. Am stat multă vreme la îndoială ca să îl credem pe Dl Seicaru. Ni s'a părut că merge prea departe, că exagerază, și face chiar rău exilului prin vehementa atitudinii lui. Prudenta noastră era justificată și de împrejurarea că gazetarul se bucură de o libertate mai mare în exprimarea opiniei decât omul politic. Am reluat documentarea prezentată de Dl Seicaru, confruntând-o cu alte izvoare. După cum se poate constata din presa și publicatiile noastre, târziu de tot am acceptat ideea responsabilității Regelui. În vreme ce Dl Seicaru tuna și fulgera contra Regelui, noi eram alături de Rege. Am stă-

ruit până în ultimul moment să credem că Regele este o victimă a împrejurărilor. Abia după ce am văzut că Regele s'a solidarizat și în exil cu grupa conspiratorilor și face toate înlesnirile posibile acestei grupe, ca să-și continue opera nefastă și în exil, ne-am predat evidentelor. Nu mai era nimic de făcut. Argumentele Dlui Seicaru au învins pe toată linia și s'au impus întregului exil.

— În ce sens a evoluat atitudinea miscării legionare față de Rege?

— Ne-am orientat după atitudinea luată de Rege în problemele românești. Din momentul ce suprema lui satisfacție și-o găsește în ocrotirea agențiilor coexistențiale ale exilului, e inutil să ne mai ocupăm de el. E o entitate iesită din istorie. El singur s'a exclus din comunitatea națională. Cât privește viitorul regim din România, e treaba poporului să decidă în ce formă vrea să fie guvernat. Noi trebuie să supraveghem numai ca să i se asigure națiunii toate condițiile necesare unei expresii libere a voinței sale.

Dl Seicaru a adus mari servicii națiunii, desvâluind monstruoasa conspirație dela 23 August. Dar, cum am precizat și mai înainte, i-am acceptat punctul de vedere, nu pentru că venea dela Dl Seicaru, ci pentru că ne-am convins prin efortul și cercetările noastre proprii, că are dreptate. Scrisul unuia n'a angajat pe al celuilalt și nu angajează. Miscarea legionară are alte probleme, la care Dl Seicaru nu poate subscrie și invers, Dl Seicaru poate să susțină teze cari nu intră totdeauna în vederile noastre.

PRIN CE TRĂESTE EXILUL.

— Cari sunt, după părerea Dvoastră, cele mai rodnice activități desfășurate de exilați în serviciul luptei de eliberare?

— În locul întâiu trebuie menționate echipele care au plecat în țară, începând cu acei patru flăcăi cari în 1951 au murit luptând în muntii Făgărașului și de care văd că nimeni nu își mai aduce aminte. Apoi acțiunea dela Berna. Exilul trăeste prin aceste sacrificii, căci nimeni, cum spune Noul Testament, nu are mai mare iubire decât acela care își pune viața pentru prieteni. Fără de ei, fără de sacrificiul lor, exilul s'ar fi împotmolit în mediocritate politică și ar merita cel mai mare dispreț. Toate foile din exil vorbesc de eroica rezistență a poporului român. Dar dacă n'ar exista această rezistență, această putere de sacrificiu a celor de-acasă, cu ce titluri s'ar prezenta refugiații în fața streinătății, pentru a cere eliberarea poporului român din sclavia sovietică? Deci trebuie să respectăm ordinea reală a valorilor. Înău trbuie să onorăm aceste sacrificii și apoi vin ceilalți, cari, ca niste umili servitori ai adevărului, le fac cunoscute lumii. Fraza nu trbuie să treacă înaintea adevărului. Adevărul este viață, suferință, sacrificiu. O lacrimă dintr'o închisoare face mai mult decât un articol scris în libertate. Transele națiunii trec și prin exil, dar principala bătălie se dă acolo unde națiunea se află înclestată în lupta cu cutropitorii.

— Răpirile săvârșite în acest an de agenții comunisti printre refugiați, Profesorul Decei, Traian Puiu, Oliviu Beldeanu, cum se încadrează în problematica exilului?

— Am mai spus și în alt loc. Răpirile trebuie

puse în legătură cu noua atitudine adoptată de comunisti față de exil. Până acum se multumeau să tină în saș exilul; acum vor să-l lichideze ca entitate politică. Oamenii cari nu pot fi neutralizați prin amenințări, corupție sau santaj, și cari reprezintă centre nevralgice în exil, sunt scosi din circulație pe această cale. Răpirile intră în categoria marilor întâmplări din exil. Cei ce cad victimă curselor întinse de agenții comunisti, fac parte din grupul persoanelor cari deranjează planurile din streinătate ale Moscovei. Ei cad în luptă, ei merg spre acest sacrificiu cu toată puterea ființei lor. Singurul lucru ce li-se poate imputa, este că nu sunt suficient de constienți de primejdiile la care se expun, înlesnind cu nepăsarea ce-o arată propriei lor persoane, acțiunea inamicului.

Atrag atenția compatrioților mei că răpirile vor continua. Ele fac parte dintr'un plan, din politica actuală a Sovietelor. Și când comunistii sunt hotărâți la un lucru, nu-si slăbesc adversarii nici când acestia dorm. Nici refugiații să nu-si slăbească măsurile lor de autoprotecție. Beldeanu n'ar fi căzut, dacă ar fi tinut seama de avertismentul dela Viena.

DESPRE ACEI CARI ISI CAUTĂ ROSTURI STATORNICE ÎN STREINĂTATE.

— În ultimii ani s'a accentuat printre refugiați tendința de asezare definitivă a oamenilor, de întocmire a unor rosturi statornice în țările în care au poposit. Acest exil prelungit a tăiat multora speranța eliberării și atunci, în loc de a mai umbla după această himeră, cum spun ei, multi s'au închis în cadrul material al vieții, renunțând să se mai ocupe de țară. Fac bine sau fac rău acesti oameni?

— Ca să emitem o judecată valabilă în această chestiune, trebuie să ne întrebăm mai întâiu cine sunt acesti oameni? Cum au ajuns ei în Occident? Au trecut granitele țării atrasi de mirajul altor continente? Au plecat din România mânati de dorința de a găsi în alte țări o îndeletnicire mai remuneratorie?

Pribegii nu fac parte din categoria căutătorilor de noroc. Ei au fost proecati în Occident de o catastrofă istorică. Ocupația sovietică a țării lor i-a determinat să fugă peste hotare și tot ocupația sovietică îi împiedecă să se întoarcă în patrie. Ei nu sunt emigranți, ci oameni cari au scăpat din ghiarele cutropitorilor. Dar ei, fugind peste hotare, s'au salvat numai pe sine. Imensa majoritate a poporului român a rămas în sclavie. Faptul catastrofei naționale, depe urma căruia au ajuns ei în Occident, îi împiedecă acum să se desprindă de acest destin. Ei nu pot spune astăzi: bine că am ajuns în libertate; restul nu ne mai interesează. Ei poartă, pe oriunde se duc, pecetea acestui tragic destin. Ei sunt produsul unei nenorociri istorice și nu se pot emancipa de această condiție. Dramaticile întâmplări prin care trece poporul român i-au fugărit în Occident. Nu este nici meritul și nici inițiativa lor că se găsesc aici. În orice colț al pământului s'ar ascunde, nu pot scăpa de viziunea patriei martirizate; nu se pot elibera de mesajul ce le-a încredintat națiunea la plecare. Ei au contractat un teribil angajament față de națiune. Milioane de români în fiecare zi își întorc fata spre Apus și se întrebă în gândul lor: oare acei ce se bucură de libertate, ce fac pentru mântuirea noastră?

Evident, nimeni nu poate fi împiedecat să gândească altfel, lepădându-se de un trecut care i se pare că stă în calea fericirii lui personale. Națiunea nu dispune actualmente de nici un mijloc de constrângere pentru a chema la ordine pe refugiații infideli.

— Care este poziția exactă în care trebuie să

se azeze refugiatul în Occident?

— Refugiații sunt soldați care operează pe alte fronturi decât cei din țară, și nimic mai mult. Ei nu pot fi demobilizați atâta vreme cât națiunea se află în război. Acest război poate să mai dureze încă zece ani. Refugiatul n'are dreptul să treacă sub alte steaguri sau să dispară din luptă, invocând fel de fel de pretexte. Datoria lui primordială este să lupte contra căpcaunilor. Asta nu exclude întocmirea unui rost. Dar rostul ce si-l întocmește nu trebuie să întrerupă lupta. Buna stare ce si-a câștigat-o cineva în străinătate, trebuie s'o considere mai degrabă o poziție mai favorabilă de luptă, de unde să continue să tragă în inamic. Cine se eschivează dela această îndatorire sacră, nu este decât un profitor al tragediei naționale. Când vor muri, acesti oameni vor fi lipsiti de binecuvântarea neamului și a lui Dumnezeu.

— Ne surprinde un lucru. Guvernele occidentale încurajează pe refugiați să-si întocmească rosturi statornice în lumea liberă.

— Dece vă surprinde? Credeti că guvernele occidentale, profund alterate în manifestările lor de acțiunea rețelelor subversive ale comunismului mondial, au nevoie de oameni cari să se agite pentru eliberarea patriei lor? Un refugiat, prins total în rețeaua grijilor vieții, este anulat ca entitate politică. Un individ care nu se mai interesează decât să strângă bani, devine un aliat indirect al comunismului. Există un plan, un întreg program de lucru, o conspirație, pentru a sutrage pe refugiat dela îndatorirea lui primordială, lupta de eliberare a patriei și transformarea lui în emigrant. Dar duhul poporului nostru, care sper că nu s'a stins cu desăvârșire din niciun refugiat, trebuie să stea de veghe, descoperind violența acestui plan și refuzând să se acomodeze situațiilor pe care ni le îmbie inamicii neamului.

— Domnule Comandant, dar acei cari au părăsit speranța eliberării și si-au concentrat preocupările exclusiv la viața cea de toate zilele, nu-si fac un calcul gresit asupra viitorului? Se va stabili actuala situație internațională, permitându-le să se bucure în tihnă de agoniseala lor?

— Acei cari au ajuns la convingerea că, în actualele împrejurări, cel mai bun lucru de făcut este întocmirea unor rosturi personale cât mai confortabile, trăesc într'o falsă perspectivă politică. Ei cred că dacă fug de primejdie, au și scăpat de ea. Ei nu își dau seama că primejdia vine după ei. Focul este încă departe, dar se apropie an de an de cele mai adăpostite locuri ale lumii. Nimeni nu poate scăpa de această primejdie decât iesind bărbătește în întâmpinarea ei. Desinteresându-se de soarta neamului, acesti refugiați își pregătesc propria lor pieire, deoarece nu mai știu pe ce lume trăsesc. Pierd contactul cu realitățile. Comunismul nu s'a instalat încă în America și Europa, deoarece planul bolșevic de cucerire a lumii este prevăzut să se realizeze în etape. Acum ei sunt ocupați cu comunicarea Asiei și Africii. Apoi va veni rândul Europei. Deaceia, toate aceste existente create în exil sunt artificiale, fiind supuse servitutilor cari decurg din primejdia comunismului mondial. Sunt simple provizorate în fața catastrofei care amenință întreaga lume. Refugiatul a venit în streinătate cu o anumită experiență, culeasă din propria lui țară, și știe că fără de rezolvarea problemei comuniste, este zadarnică orice încercare de a-si întocmi o viață tihnită. Occidentali se mai pot însela, deoarece n'au făcut această experiență, dar refugiații n'o pot ignora. Ei știu la ce trebuie să se aștepte, dacă rezolvarea problemei comuniste întârzie.

TRAGEDIA EXILULUI.

— Domnule Comandant, după declarațiile ce ni le-ati făcut, situația exilului este disperată. Ceace a rămas sănătos din el, neaservit comunismului, nu mai reprezintă decât fâșii înguste de conștiință națională. Tesăturile infectate de virusul comunist s'au întins atât de mult încât exilul abia mai respiră. Am vrea să știm însă în ce măsură sunt vinovați de această situație refugiații? Mă refer la masa lor, la acei cari n'au manifestat nicio dată pretenții să conducă politica exilului?

— Soarta refugiatului nu este de invidiat. Recunosc că el trebuie să beneficieze de o multime de circumstanțe atenuante. Masa refugiatilor suportă uriașe presiuni politice și sociale. Gândiți-vă mai întâiu la formidabilul aparat comunist din Occident care, pe cele mai nebanuite căi, îl solicită să iasă din traectoria națională. Din spate Comitetul National, înfeudat rețelelor coexistențiale, nu-i oferă o alternativă sănătoasă. Pentru a-l buimăci mai mult, agențiile masonice de obediență comunistă îl atrag pe panta unor activități tot mai îndepărtate de lupta de eliberare. Pentru a completa tabloul întunecat al vieții de refugiat, trebuie să adăugăm grijile existente. Unii, înspăimântați de lunga durată a acestui exil, s'au apucat să facă bani, pentru a-si asigura bătrânețea; alții, mai puțin norocoși, înclină să se întoarcă în țară, pentru a nu rămânea pe drumuri printre streini.

Ce le oferă apoi Occidentul refugiatilor? Nicio încurajare de a stăruii în atitudinea lor. Sunt tratați ca niste paria în acest Occident care înoată în belsug. Singurul lucru ce-l aud din toate părțile este acesta: "Lăsați țara. Faceți ca noi. Treapta supremă a civilizației și reprezentată astăzi de masină, televiziune și frigidaire. Oamenii nu se cântăresc după idealuri, după comoara lor sufletească, după umanitatea ce-o închid în ei, după puterea lor de dragoste, după spiritul lor de sacrificiu, ci după câți dolari au în bancă". Civilizația frigidairului îi sufocă. Unii se adaptează ei, pierzându-si nădejdea eliberării cu ajutorul unui Occident total sleit de forte spirituale.

— Unde poate găsi refugiatul un punct de sprijin în acest desert spiritual care îl înconjoară din toate părțile?

— Numai în propriul lui suflet. Cei care se încovoie sub povara acestor greutăți, s'au lăsat absorbiți de exterior. Ei au pierdut contactul cu viața cea fără de moarte. S'au rupt de tainicele legături cari unesc pe individ cu Dumnezeu și cu Neamul și nu s'au văzut decât pe sine. Desprinsi de curentul creator al vieții, rămasi de unul singur, au devenit niste atomi umani, cari se miscă în orbita altor forte sociale. Existenta lor s'a refugiat intimidată, la suprafața vieții.

Pentruca un refugiat să reziste presiunii exterioare a mediului social în care e silit să trăiască, trebuie să opună o presiune egală din interior. Dar aceste reacții lăuntrice nu se produc decât în comuniune cu Dumnezeu și cu Neamul. Din momentul ce el nu se mai consideră "în misiune" în exil, se retrag și puterile sufletului din el, și el se transformă într'o jalnică făptură, bătută de toate vânturile și curentele. Numai cel ce rămâne solid în-

fipt în realitățile naționale, rezistă suvoiiului de uneltiri comuniste și tuturor mizeriilor pe cari este silit să le îndure în exil.

NOUL VAL DE TEROARE ÎN ROMÂNIA

— În ultimele luni teroarea bântuie în România cu o furie care nu s'a cunoscut nici în perioada stalinistă. Ce categorii politice și sociale au fost lovite?

— S'au operat multe arestări printre legionari. Dar nu aceste arestări constituie specificul acestei prigoane. Noul val de teroare a surprins o categorie socială până acum scutită de neplăceri: cadrele tehnice și administrative ale statului comunist și "inertlighenta" regimului, artiști, scriitori, oameni de știință. În ultima vreme, ați aflat că prigoana s'a extins și asupra Bisericii Ortodoxe.

— Ce a determinat regimul să extindă prigoana la aceste categorii sociale, cari până acum au servit cu lealitate regimul?

— Lealitatea acestor categorii este indiscutabilă. Cei epurați nu erau comunisti din convingere. Erau oameni cari de multă vreme au încetat să mai creadă în ajutorul venit din Occident. Ei considerau cauza libertății pierdută pentru poporul românesc și erau hotărâți să se încadreze fără rezerve în noul regim. Oameni cari s'au predat fatalității și nu-i mai interesau decât existența și securitatea personală. Mai mult chiar, și din punct de vedere doctrinar încercau să se acomodeze "lumii noi".

— Ce interes au comunistii să-si creeze o nouă categorie de dusmani?

— Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să facem în prealabil o incursiune în trecutul apropiat. Trebuie să urmărim cum a evoluat componenta etnică a cadrelor din statul comunist român, dela 1945 și până astăzi. Intre 1945-1948, majoritatea funcționarilor aparțineau încă vechilor cadre administrative ale țării. În cea mai mare parte erau români. Dela începutul anului 1948, se produce o invazie a elementului evreesc în cadrul statului. Reformele comuniste luaseră un curs dur. Ele nu puteau fi realizate de români, oricât de devotați s'ar fi arătat acestia Moscovei. Comunismul este o aberație um ană, un produs satanic, care repugnă organic sufletului românesc. Interpreți fideli ai acestei doctrine, era dificil să se găsească printre români. Numai o seamă de streină, fără atașament pentru patrie, se putea preta la rolul de perfectă unealtă a Moscovei. Oferindu-si cu entuziasm serviciile Moscovei, Evreii au ajuns pătura dominantă a țării. Toate pozițiile-cheie din stat au fost ocupate de evrei: înalți funcționari, securitatea, poliția, diplomația, economia, arta, cinematografia, sindicatele etc. Sunt secțiuni, la anumite ministere, în care nu găsești niciun român. Anchetele politice și polițienesti sunt conduse numai de evrei. Românii au roluri secundare în angrenajul statului comunist: funcționari de categoria a doua, muncitori, tehnicieni, ingineri, soldați, militieni etc. În cadrele superioare ale statului și în măsura în care sunt tolerați de evrei, există și o îngustă fâșie de "intelighenta" românească, aceea despre care am spus că era total dispusă să se integreze în regimul patronat de Moscova.

— Bine, Dle Comandant, dar figurile principale ale regimului, Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Apostol și alții, sunt români de sânge. Ana Pauker, Chisinevski, au căzut în disgratie. Tocmai că lumea se miră cum de Gheorghiu-Dej a reușit să iasă teafăr din toate crizele regimului, în timp ce proe-

minentele figuri evreesti s'au curățat?

— Trebuie să facem deosebire între grupul care deține efectiv puterea politică în Republica Populară Română și anumite figuri de fatadă, destinate să reprezinte numai această putere. Evreii n'au niciun interes să se îmbulzească la tribuna principală. Dacă ei controlează aparatul statului, e mult mai comod pentru ei și mult mai "politic", ca să fie niste români de sânge, acei cari să reprezinte oficial statul. Din când în când, pentru a întări iluzia că românii conduc în Republica Populară, mai fac vânt câte unui evreu din conducerea partidului, care însă aterizează întotdeauna bine. Nu i se întâmplă nimic rău. Dar vai de comunistii români cari deviază dela linia partidului. Comparati deosebirea de tratament dintre cel aplicat Anei Pauker și Chisinevski deoparte și lui Pătrășcanu de altă parte. Gheorghiu-Dej și ceilalți comunisti români n'au relief politic. Tot meritul lor este că execută fără sovăire ordinele venite dela Moscova. Gheorghiu-Dej nu s'a menținut la suprafață grație abilității lui politice, ci grație slugărniceii lui totale. Dacă Gheorghiu-Dej ar fi încercat în modul cel mai suav posibil să ia apărarea intereselor țării, ar fi avut soarta lui Pătrășcanu. Dar elementul pe care se sprijinește Moscova la București, nu este Gheorghiu-Dej și tovarășii lui români, ci elementul evreesc, care are ramificații în toată administrația de stat. Dealtminteri și românii cari ajung în situații înalte în Republica Populară, sunt aleși de preferință dintre acei cari s'au căsătorit cu evreice. Apostol, Chivu Stoica, Ralea și mulți alții, au soții evreice.

— Nu s'a modificat proporția dintre români și evrei în funcțiunile statului, după moartea lui Stalin?

— Tocmai aici voiam să ajung. În perioada de destindere care a urmat după moartea lui Stalin, s'a permis accesul unui mare număr de români în cadrul statului. Proporția evreilor a scăzut dela 70-90% cât era înainte, la aproximativ 50%. Era o concesie făcută "spiritului vremii". Atmosfera devenise mai respirabilă.

Această perioadă n'a durat însă mult. Revoluția maghiară i-a pus capăt. Pe la sfârșitul lui 1957, regimul de teroare funcționa ca în vremurile lui cele mai bune.

— Dece însă teroarea s'a extins asupra acelor categorii, cari în definitiv, nu mai amenințau securitatea dominației comuniste în România și nu mai manifestau alte veleități, decât să fie acceptate în "noua societate"?

— Există o regulă de guvernare a comunistilor. Nicio categorie socială nu trebuie lăsată să se consolideze, să ajungă în stadiul în care ar putea să devină o forță autonomă în stat. Din când în când trebuie scuturată. Asta este ratiunea diverselor epurări, cari se produc, aparent, fără o cauză vizibilă. Odată țărani sunt luați la rost, alteori armata, alteori poliția secretă, alteori cadrele tehnice, alteori partidul însuși. Acești români, cărora după 1954, li s'a permis să pătrundă în număr mai mare în cadrul statului, au început să ia caracter de clasă. Valul de teroare care s'a abătut asupra lor are ca obiectiv să pulverizeze legăturile ce începuse să se infiripeze între ei.

S'a mai petrecut însă și un alt fenomen care impunea conducerea comunistă să isbească în această clasă în formare. Intre acești artiști, ingineri, sportivi, scriitori, înalți funcționari de origine română, deoparte, și omnipotentă evreească, de altă parte, a început o luptă surdă, care s'a manifestat la toate eseloanele statului și ale partidului. Nu era o luptă contra Moscovei sau contra statului comunist ca atare, ci contra preponderenței evreesti în stat. Era o luptă pentru supremație în cadrul sistemului. Ei se limitau în a cere o reparație în

favorearea elementului românesc, care reprezenta enorma majoritate a populației și crea toate bogățiile economice. Dar acei cari au început această luptă nu și-au dat seama că atacând pe evrei, atacau însăși fundamentele statului comunist român, deoarece evreii, și nu ei, garantau existența acestui stat. Numai evreii se pot distanța psihologic de victimă, făcând să funcționeze impecabil mașina de așervire și exploatare a poporului. Inima românului se mai înmoaie. Ei făcuseră un act imprudent, căci puneau în primejdie stabilitatea regimului. Tendința antisemită trebuia sugrumată în fașe, pentru a nu se produce alunecări ca aceea din Ungaria, unde revoluția a fost posibilă numai grație faptului că evreii au pierdut controlul conducerii.

Noul val de teroare servește și unui alt obiectiv. Rusia Sovietică pregătește anexiunea României. Poporul Român trebuie intimidat în așa măsură, încât atunci când va fi chemat să se pronunțe asupra acestui proiect, să nu se ivească nicio împotrivire. Aceste cercuri de intelectuali, funcționari, ingineri, atașati regimului, mai păstrează în suflet o reminiscență din timpul când România era un stat independent și comunistii se tem că, în această eventualitate, să nu se producă tocmai în aceste cercuri anumite împotriviri.

— Foile evreesti din exil pretind că noile măsuri sunt îndreptate în special împotriva evreilor și fac chiar responsabili de ele pe comunistii creștini?

— E normal ca evreii din streinătate să încerce să-si apere coreligionarii. Oricăteori se vesteste o nouă prigoană în România, cei cari tipă mai tare sunt evreii. Acestea sunt alibiuri politice. Eu nu contest că și evreii au de suferit, dar numai în cazuri strict singuratic sau pe mici grupe de opinie. Colectiv, minoritatea evreească se găsește în România într-o situație privilegiată. Evreii sunt stăpâni în țară. Ei formează osătura statului comunist român. El s'au aliat cu agresorul, acceptând responsabilități politice. Cu poporul român lucrurile stau altfel. El suferă colectiv, este persecutat colectiv și lovit ca entitatea națională și numai anumiți indivizi, o infimă minoritate, se bucură de avantajele puterii.

— Evreii afirmă că li s'au expropriat și lor casele, fabricile, băncile, întreprinderile, că, din punct de vedere economic, regimul n'a făcut nicio deosebire între evrei și români?

— Este adevărat acest lucru. Dar li s'a dat o compensație. Evreii administrează întreaga avere națională. Înainte de venirea comunistilor la putere, economia țării constituia un feud evreo-liberal. După instaurarea regimului comunist, au fost expulzati liberalii, capitaliștii români, și au rămas unicii proprietari ai întregului capital național, evreii. Vedeti că afacerea ce-au făcut-o nu este proastă.

— Ben Gurion a declarat, la începutul lunii Decembrie 1958, că tratativele pe cari le duce de

mai multă vreme cu Moscova și cu celelalte state comuniste din răsăritul Europei, pentru a se îngădui evreilor din acest spațiu să emigreze în Israel, se apropie de un desnodământ fericit. Ce repercursiuni ar putea avea încheierea acestei convenții asupra situației din România?

— Plecarea evreilor din România ar fi o soluție de usurare pentru poporul românesc, deoarece n'ar mai avea de suportat peste rigorile regimului și măsurile de discriminare rasială practicate de evrei. Apoi, poporul român, ar fi scutit să mai fie calomniat în Occident, dacă, într-o bună zi, s'ar rupe zăgăzurile răbdării sau țara ar fi eliberată și teroristii evrei ar putea fi trasi la răspundere de populație. Sub comunisti, când evreii terorizează populația, se prevalează de apartenența lor la partidul comunist, iar când situația se schimbă, atunci își descoperă brusc originea lor evreească și reclamă protecția organizației mondiale a evreilor. În orice caz, nouă ne-ar fi mult mai simpatice să-i vedem pe acești evrei în Occident, decât comisari de poliție la București. Chiar cu riscul de a face carieră anticomunistă în Occident și de a se întoarce mâine în țară încununati cu nimbul rezistenței.

— Pentru ce s'au angajat evreii atât de adânc în colaborare cu Moscova? Nu cumva pentru a se răzbuna pentru suferințele ce le-au îndurat sub regimul anterior?

— E o explicație. Dar nu mi se pare suficientă. Evreii români n'au motive radicale să se angajeze pe linia răzburării. Ei nu trebuie să uite că comunitatea evreilor din România este unica din întreaga Europă care s'a salvat cu efectivele aproape intacte. Tot atât de necesar este să își aducă aminte că pierderile de vieti omenesti ce le-au suferit, n'au fost decât reacții la propriile lor provocări și instigații. Miscarea legionară a fost crâncen lovită sub dictatura Regelui Carol, care, în fond, n'a fost decât o dictatură evreească, exercitată prin intermediul metresei Regelui Carol, Regina neincoronată a României, evreica Elena Lupescu. Intreaga elită legionară, în frunte cu seful și întemeietorul acestei mișcări, Corneliu Zelea Codreanu, a fost masacrată. În total aproape trei sute de elemente. Ei bine, cum ne-am răzbunat noi pentru prigoana ce-am îndurat-o în timpul hegemoniei evreesti în România? În primele zile după izbucnirea revoluției legionare, în Septembrie 1940, n'a pierit niciun evreu. Ori, într-o revoluție, e un fapt verificat, în primele zile se deslăntuie ura acumulată în sufletul prigonitilor. În Italia, la sfârșitul războiului, partizanii au ucis, fără nicio judecată 300.000 de fasciști; civilizatul popor francez, tot așa, în furia primelor zile după eliberare, a luat viața la 150.000 de conaționali. Opt milioane de germani au căzut victimele invaziei sovietice. Revoluția legionară a fost scutită de aceste orori, grație disciplinei legionare și spiritului creștin al mișcării noastre. Cadrul în care s'ar fi putut exercita răzburarea exista, deoarece, după abdicarea Regelui Carol, practic, toată țara se afla în mâna noastră. Dar nu ne-am lăsat târați de clocotul de mânie al națiunii, chiar dacă se prezenta sub forma unui sentiment legitim. Apoi, în cursul regimului național legionar au căzut 2-3 evrei și acestia nu pentru că erau evrei, ci pentru că luaseră parte la activități comuniste. În cursul loviturii de stat date de Antonescu, în Ianuarie 1941, când puterile statului au fost scoase din funcțiune și conducerea Legiunii pierduse controlul asupra mișcării, au căzut la București mai bine de o sută de evrei, victime ale unor elemente dela periferia organizației și, probabil, acționând la sugestia unor agenți streini. Sruprinsă de atacul lui Antonescu, Garda de Fier a reacționat fără nicio unitate de comandă, ca într'un spasm. În atari împrejurări, când au fost

ucisi sute de români nevinovați, nu e de mirare că desordinea din stat a avut repercursiuni și asupra populației evreiești. Responsabilitatea principală cade însă asupra aceluia care a provocat această gravă turburare în țară: Generalul Antonescu. Moartea acestor evrei e un accident într-o mare tragedie națională.

— Domnule Comandant, la Congresul Internațional de Statistică, ținut la Stockholm, între 8-15 August 1957, Dni Filderman și Sabin Mănuilă au făcut o comunicare, referitor la evoluția numerică a populației evreiești din România între anii 1940-1957. În această comunicare susțin că, în timpul guvernării Gărzii de Fier, au pierit 3000 de evrei. De unde a scos Dl Mănuilă această cifră?

— Din buzunar. Dl Mănuilă nu este la prima ispravă de acest gen. E recidivist în materie. Când a făcut socotelile recensământului dela 1930, Dl Mănuilă n'a descoperit decât 750.000 de evrei în România Mare, în timp ce Eminescu apreciază, pela 1880, numărul evreilor din Vechiul Regat la 600.000. Dela această dată numărul lor a crescut necontenit, iar noile provincii gemeau de evrei. Ștefan Ciobanu socotește la 300.000 numărul evreilor din Basarabia. Dl Mănuilă nu descoperă decât 206.000. Ștefan Ciobanu dă și un exemplu din care falsul sare în ochi. Recensământul din 1930 indică pentru județul Lăpușna 50.013 evrei, în timp ce, spune Ciobanu, numai orasul Chisinau conține aproape același număr. Nu trebuie să ne mirăm asadar, că în raportul menționat, a multiplicat cu 30 numărul evreilor căzuți în evenimentele din Ianuarie 1941. Dl Mănuilă este un vechiu om de casă al evreilor. Trebuie să plătească cu ceva favorurile cu care este copleșit de acestia. Că e vorba de evrei vii sau evrei morți, toate statisticile Dlui Mănuilă sunt falsificate.

Dar să reluăm firul discuției. Când s'a retras armata română din Basarabia, în Iunie 1940, după ultimatul sovietic, populația evreească s'a năpustit asupra soldaților și ofițerilor, cari primiseră ordine stricte să nu răspundă la provocări, insultându-i, lovindu-i și ucigându-i când îi prindeau în grupe mici. S'a purtat în modul cel mai infam posibil. O unitate militară care se întorcea de peste Prut, ca represalii, a ucis câteva zeci de evrei din Moldova. Pe atunci domnea Regele Carol. Nu s'a scris nimic în ziare de aceste incidente și nimeni n'a făcut responsabil pe Regele Carol de uciderea acestor evrei. Sub Antonescu, în cursul operațiilor militare germano-române și în lagărele din Transnistria, au pierit circa 60.000 de evrei. Dl Mănuilă și la acest capitol îngroașe cifrele. Ii pune în sarcina lui Antonescu peste 100.000 de evrei lichidați în timpul războiului. La ultimul congres mondial evresc, ținut în toamna anului 1958, România este trecută pe tabloul pierderilor suferite de evrei în cursul războiului, cu fantastica cifră de peste 500.000 de evrei lipsă la apel. Ne întrebăm dacă tot specialistul în statistici falsificate, Dl Mănuilă, a furnizat și această cifră?

În orice caz, oricâte falsificări s'ar încerca, e un fapt recunoscut chiar de Dl Filderman că "în nicio țară dominată de nazisti, n'a supraviețuit o așa de mare proporție a populației evreiești".

— Dvoastră excludeți teza că evreii din Româ-

nia cooperează cu Sovietele pentru a se răsbuna de cele întâmplate sub regimul anterior?

— Nu afirm acest lucru. Spun numai că explicația nu este suficientă. Înțeleg să te răsbuni pe acei despre care presupui că sunt la originea prigoanei de-ai îndurat-o sau sunt direct responsabili de ea, dar e un non-sens să te răsbuni pe acei cari au prigonit pe legionari pentru a face pe placul evreilor. Din punct de vedere al concepției de răsbunare, este o cruzime inutilă ca să lasi pe Mihailache sau pe Tătărescu să moară în închisoare. Acestia ar fi meritat toată sollicitudinea evreilor. Prigoana contra păturii conducătoare românești realizându-se fără nicio discriminare, însemna că evreii s'au asociat politic cu ocupantul, au executat un mandat politic, care depășea sfera răsbunării. Evreii din România s'au angajat cu ocupantul pentru a atrage asupra lor beneficiile guvernării.

— Evreii merg în bloc sau există între ei divergente de orientare?

— Nu există un bloc unitar evresc. Ei se împart în trei ramuri: există mai întâi ramura evreilor mesianici, cărora le repugnă orice activitate politică și condamnă înființarea statului Israel. Ei așteaptă venirea Mesiei, nerecunoscând că Mesia a venit. Sunt apoi evreii sionisti, cari sunt naționalisti ca și noi. Cu ei înțelegerea este posibilă, deoarece afirmă prioritatea statului național contra imperialismelor agresive. Dar marea majoritate a evreilor din România și din întreaga Europă răsăriteană și-au însușit doctrina imperialismului bolșevic.

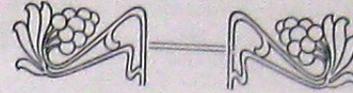
— Nu este posibilă o negociere cu evreii, pentru a clarifica viitoarea poziție a României, dat fiind enorma lor influență în politica mondială?

— Negocierile cu evreii sunt întotdeauna dificile, pentru că nu își pun limită intereselor lor. Ei nu acceptă o convietuire pasnică cu populația majoritară decât cu condiția de a poseda ei totul: industrie, comerț, finanțe, presă, radio, școală, cultură, etc. Din cauza acestei tendințe evreiești de a acapara totul în țara în care au poposit, se nasc conflictele cu ei. Dacă nu te lasi despuiat până la piele, te acuză de cultivarea urei rasiale, zic că esti retrograd și obscurantist. Fără indoială, o discuție prealabilă asupra intereselor evreiești în România, ar fi de dorit să se ducă în exil de un grup de oameni politici, care știu să reprezinte cu demnitate interesele românești; o astfel de discuție ar contribui la clarificarea viitoarei poziții internaționale a României. Dar, la ora actuală, România nu are nici și ei au totul. Lor le aparține și inițiativa.

— Evreii din exil se vor apăra cu inversunare și vor insinua chiar că nu urmăriti altceva decât să redeschideți chestiunea antisemită?

— Un om politic nu poate să ignoreze sentimentele reale ale țării, chiar dacă n'ar avea nimic de imputat evreilor. De 14 ani nu ne-am mai ocupat de chestiunea evreească, desi ei n'au încetat nicio clipă să ne atace. N'am ridicat această problemă, pentru a indica pe evrei vindictei publice, ci pentru restabilirea faptelor, pentru cunoașterea exactă a situației din țară, pe care anumite cercuri tind să o falsifice, copleșind poporul român de noi și nedrepte învinuiri. Dar mai e și o preocupare de viitor, în care atitudinea noastră este diametral opusă intențiilor ce spuneti că ar putea să ni se atribuie. Poporul român ar face o gravă gresală politică și trebuie ferit să alunece în această direcție, dacă la eliberare, s'ar lăsa antrenat pe panta răsbunării, pentru că s'ar expune unei alte răsbunări, mult mai mari. Evreii își pot permite să colaboreze cu opresorii actuali ai popoului român, pentru că ei sunt acoperiti atât la Moscova cât și în Occident. Trebuie lăsat ca datorita de sânge, lacrimi și suferințe, pe care evreii au contractat-o față de români în cursul ocupației sovietice,

să o stingă tot ei, într-o formă utilă pentru viitorul popoului românesc. Abținându-se dela orice gest de violență în momentul eliberării, poporul român îi va pune pe evrei într-o situație incomodă față de propria lor conștiință, obligându-i să-și revizualască atitudinea lor de permanentă dușmănie ce-au manifestat-o față de el. Dealtminteri, pentru un popor care a suferit cât suferă poporul român sub comunisti, răsbunarea nu mai are niciun sens fata de toți acei cari îl chină astăzi. A iesit din domeniul uman și se converteste într-o noțiune metafizică.

MOMENTUL DECISIV

— Mai există vreo speranță ca din acest exil în descompunere, prizonier al fortelor răului, să se poată făuri un instrument util luptei de eliberare?

— Nimic nu-i imposibil dacă se face apel la rezervele inepuizabile ale sufletului. Totul este ca să cunoaștem exact cauza care a provocat destrămarea exilului și să acționăm cu energie asupra ei. Ruina exilului provine dela suflul. În fata atacurilor perfide ale inamicului, suflul a cedat. Nu s'a organizat rezistența în adâncime. Exilații sunt manevrați de comunisti sau au părăsit lupta, pentru că s'au detasat de cerul spiritual al patriei lor. Pe plan uman, se pot invoca nenumărate justificări pentru a explica de ce s'au rătăcit atâția oameni. Dar acestea sunt prea minore astăzi, sunt inadecvate momentului. Astăzi se confruntă în lume energii titanice și exilații nu se pot prezenta în această competiție cu un suflul de pigmeu. Ei trebuie să facă un efort de recuperare lăuntrică, pentru a corespunde cerințelor vremii. Convertirea exilului într'un instrument util luptei de eliberare, presupune o reajustare a sufletului.

— Prin ce metodă se poate ajunge la această însănătoșire a sufletelor?

— Valorizând tocmai intensitatea răului în care ne sbatem, pornind tocmai dela contemplarea zonelor devastate ale exilului. În timp ce neamul pogorâre într'un abis de suferință, exilul se scufundă într'un abis de inconștiență. Confruntarea celor două poziții nu poate lăsa insensibil pe nimeni. Cine e monstrul care să se închidă în indiferență, când un neam întreg este amenințat în existența lui? Cine-si poate rotâni în liniste bucată lui de pâine, când se pregătește înjunghierea popoului nostru? În această direcție trebuie să se îndrepte atenția tuturor. Primejdia se adevăreste clar. Nu este o înfloritură de stil. Nu mai suntem la începutul exilului, când o multime de ipoteze ne puteau liniști conștiința. Românii din exil se infioară când aud de suferințele familiilor lor rămase în țară și nu mai știu pe ce cai să le ajute. Cu atât mai mult trebuie să fim săgetati de durere când străbat până la noi gemetele a milioane de victime. Familiile noastre nu suferă în calitatea lor de familie, ci pentru că apără cu suferințele lor integritatea spirituală a neamului. Aceste familii arată infinit mai multă demnitate națională decât acei cari le plâng numai nenorocul dela distanță, și-si uită de îndatoririle lor față de neam.

— Vreți să spuneti, Dle Comandant, că este necesar acum să se înceapă o ofensivă prin broșuri, ziare, cărți, pentru lămurirea refugiaților?

— Nu mă gândesc la asta. Nu mai e timp să facem pe pedagogii politici ai exilului. Exilul nu se mai poate salva istoriceste decât printr'un act de recunoaștere totală a obligațiilor lui față de neam. Mă gândesc la examenul de conștiință pe care tre-

bue să si-l facă fiecare refugiat, pus față în față cu brutala realitate. Trebuie să aibă curajul să se concentreze și să mediteze asupra soartei nefericite a neamului nostru: poporul nostru a fost pus în lanțuri, a fost despuiat de toate bogățiile lui și acum este târât spre locul de osândă. Din această tragedie națională va trage el concluzia necesară. Dacă mai vibrează fibra românească în el, nu se poate ca această vedenie de infern să nu îl cutremure. Iată ce ne trebuie: o recunoaștere lucidă a primejdiei. Mântuirea nu poate veni decât dela brusca iluminare a tragediei pe care o trăim. Saulii de toate categoriile, ale exilului, să se transforme în Pauli. Este necesară o reconverție a fiecărui exilat la adevărurile elementare ale vieții. Nu mai e timp de târgușii, discuții, dialoguri. Toate aceste mijloace de a aborda problemele exilului sunt perimate astăzi. Acum n'au mai rămas în arena politică decât refugiatul și crâncena realitate din țară. Fiecare refugiat este constrâns să răspundă unei întrebări fundamentale: ce face pentru eliberarea țării? Nu dierzând asupra acestei probleme, ci "ce face", ce acte întreprinde?

Exilul nu se poate însănătoși decât din interiorul sufletelor. Acum este momentul să se opereze marea transformare în fiecare refugiat. Tocmai când dușmanul crede că ne-a răpus, să se pună în mars forțele invincibile ale spiritului, care să dărâme, dintr'o lovitură, toată rețeaua de intrigi care s'a tesut în jurul nostru, în anii din exil. Ca o flacără să tăsească din fiecare refugiat puterile vii ale sufletului. Exilul nu își poate îndeplini chemarea decât printr'un reviriment lăuntric al fiecărui și de așa proporții, încât să înapăimante și pe dușman.

Exilul are nevoie de acest soc spiritual în care să se ciocnească realitatea de dincolo și de dincoace de cortina de fier. Numai trăirea intensă a dezastrelor naționale mai poate incendia sufletul refugiatului. Supus acestei băi spirituale, tot ce e meschin în noi moare, pentru a face loc revoluționarului. Se produce o sguđuire în conștiința fiecăruia, prin care straturile de deasupra, formate din aluviunile anilor de exil, sunt răsturnate de lava incandescentă care urcă din adâncuri. Numai violența acestui soc mai poate da tipul de refugiat de care țara are nevoie astăzi.

Versurile lui Andrei Muresanu niciodată nu s'au potrivit mai bine ca acum: "Acum ori niciodată, croeste-ti altă soartă. La care să se'nchine și cruzii tăi dușmani".

— Cui se adresează acest apel?

— Mai întâiu, să ne înțelegem. Nu este apelul meu. Fiecare îl poate asculta venind din depărtările pământului românesc. Am ajuns în stadiul în care nu mai e îngăduit să ne lăsăm înșelati de fantasmă politică. Natiunea se găsește în primejdie de moarte. Până acum fiecare din noi se putea amăgi cu una din aceste nădejdi: ba că ne scapă Regele de rusa, ba că Visoianu drege chestia cu Occidentali, ba că vine războiul, ba că se retrag Sovietele de bună voie, ba că vor interveni Națiunile Unite... Acum toate aceste poziții au căzut. Dar impasul istoric al popoului român rămâne. Majoritatea refugiaților nu sunt vinovați dacă Sovietele ne-au ocupat țara. Rămân totuși responsabili dacă tolerează perpetuarea robiei. Exilul nu se poate resemna privind cu bratele încrucișate la cășăpirea națiunii. Acestor chemări desperate de ajutor, cari ne vin din țară, nu se pot sustrage nici acei cari au făcut până acum mai degrabă jocul inamicului, decât să-si servească propriul lor neam. Nimeni nu este exclus dela această luptă, decât acei cari singuri se consideră nevrednici de ea.

— Dacă toate pozițiile pe care le enumerati

sunt pierdute, cum se poate da această luptă?

— Mai există o poziție care n'a fost explorată îndeajuns până acum: poziția spiritual-revoluționară. Fiecare refugiat trebuie să se îmbrace în armura spiritului lui de sacrificiu și de această poziție să încerce a forța destinul. Căile care duc spre biruință le va descoperi el singur, de îndată ce nu va cunoaște alt tel mai înalt în viața de refugiat, decât să vadă din nou fluturând steagul libertății pe culmile Carpatilor.

COMITETELE DE ACTIUNE PENTRU ELIBERAREA ROMÂNIEI.

— Presupunând că punctul Dvoastră de vedere si-ar face drum în conștiința refugiaților, din punct de vedere practic, cum s'ar putea încheia această forță a exilului?

— Trebuie străbătute anumite etape. Niciun refugiat nu trebuie să se refugieze în altul. Trebuie să plece dela el, să-si facă propriul lui inventar sufletesc, stabilind în ce măsură se mai poate angaja în luptă. Cei cari nu si-au clarificat situația interioară, fac mai mare serviciu luptei, prin absența lor din luptă.

— Dar acești oameni cari explorându-si ființa lăuntrică au ajuns la concluzii analoge, pentru a interveni cu eficacitate în luptă, nu trebuie să se sprijine cel puțin pe un rudiment de organizatie?

— Organizatia este indispensabilă. Toti cei care s'au descoperit o apartine aceleasi familii spirituale, adică sunt dispusi să facă sacrificii pentru neam, trebuie să se grupeze în unități de actiune, cari se pot numi, Comitete de Actiune pentru Eliberarea României. Ele se pot constitui în toate localitățile din lume unde există români și pentru a nu fi expuse infiltratiilor comuniste, nici nu-i neapărat nevoie să se afișeze. Esential este ca prezenta lor să se simtă în exil. Aceste Comitete trebuie să constituie infrastructura exilului.

— Prin ce se deosebesc aceste Comitete de Eliberare de alte formatiuni apărute în exil?

— Mai întâi prin împrejurările de politică internațională în care ele se vor constitui. Toate celelalte formatiuni au plecat dela certitudinea că eliberarea nu-i privește direct. E o chestiune care figurează în agenda Occidentalilor și o vor rezolva într-o formă oarecare aceștia. Rolul exilatiilor este să înainteze din când în când memoriile lor. După înăbușirea revoluției maghiare, această certitudine a dispărut. S'a văzut că Occidentalii au sărit în ajutorul lui Hrusciov și nu al maghiarilor revoltati. După 13 ani de exil, refugiații de toate naționalitățile sunt pusi la zid. Nu mai au unde să se refugieze decât în propria lor conștiință și de acolo să extragă noi puteri de luptă. Nu ne putem resemna adoptând poziția Occidentalilor, deoarece este în joc viața și moartea națiunii noastre.

Comitetele de Eliberare sunt obligate de evenimente să opereze cu o nouă noțiune de politică internațională: nu mai putem avea încrederea de altădată în Occidentali. După toate probabilitățile,

după toate semnele de până acum, suntem părăsiți de ei. Nu mă refer la popoarele lumii libere, la opinia publică mondială, care simpatizează cu cauza popoarelor robite, ci la atitudinea factorilor responsabili ai politicii occidentale. În funcție de această constatare, care împinge exilul într-o poziție disperată, Comitetele de Eliberare trebuie să elaboreze o nouă strategie și noi mijloace pentru a-si atinge telul final.

O altă deosebire este că aceste Comitete au un obiectiv perfect circumscris. Ele urmăresc să susțină energia exilului depe teatre secundare de operatiuni, asvârlind-o compactă și unitară în lupta de eliberare. Ce-a fost sau ce va fi, o interesează mai puțin astăzi. În zadar ne facem planuri cum va arăta România de mâine, dacă nu este suprimată cenzura comunistă din istorie. Toate problemele de orice natură sunt în funcțiune de deslegarea problemei comuniste. Toate resursele noastre sufletesti trebuie să se concentreze în acest focar. Restul este divagatie politică. Acum este momentul când inamicul trebuie combătut, oriunde își face apariția: în propriul nostru suflet, între prieteni, în exil, în politica internațională, în țară. Tuturor ni se pune aceeași întrebare din partea țării: ce faceți cu libertatea de care vă bucurați? Cum o întrebuințați pentru a ne scăpa din iadul în care trăim?

Eu mi-am permis să rezum o problemă, care, cred, chinue pe toată lumea. Și dacă am înfățișat și aspectele întunecate ale exilului, n'am făcut-o cu plăcere. O sarcină penibilă, dar indispensabilă, pentru ca exilatii să repereze exact situația în care se găsesc, după 13 ani de pribegie.

— Dar nu credeți că ar fi necesar să se creeze o conducere, un directoriu în exil, care să supravegheze înființarea Comitetelor de Eliberare și să îndrumeze activitatea lor?

— O atare inițiativă nu poate duce decât la rezultate negative. Iată inconvenientele ei:

1 — O mulțime de refugiați s'ar sustrage dela îndatorirea de a-si lămuri relațiile cu națiunea, susținând că există acest directoriu care se ocupă de eliberarea României.

2 — S'ar crea o atmosferă de suspiciuni politice. Cei ce formează directoriul, chiar dacă sunt oameni perfect leali, vor fi acuzati de acei cari nu fac parte din el, că vor să tragă beneficii politice din această actiune.

3 — E vulnerabil. Agentii comunisti se vor rezezi din toate părțile să-i anihileze existenta.

4 — S'ar bloca inițiativele. Competiția în sacrificiu trebuie să rămână liberă. Până acum situația exilului se prezintă în felul următor: multiplicitate de inițiative și multiplicitate de obiective. Acum va trebui ca multiplicitatea de obiective să se resoarbă, rămânând un singur obiectiv valabil. Energia exilului se va descărca în profitul luptei de eliberare, în loc de a se risipi pe teatre secundare de operatiuni ca până acum. Dar sensul unic al eforturilor nu împiedecă să continue multiplicitatea de inițiative. Fiecare își poate crea cercul lui de prieteni, împreună cu care organizează o poziție anticomunistă autentică. Esentialul este însă ca toti să își îndrepte armele spre inamic și să nu-si mai risipească gloantele trăgând la dreapta și la stânga, sau chiar mai rău, în propriii lui conationali. Chiar cei ce au trăit până acum în promiscuitate cu comunistii, trebuie să întoarcă cartea împotriva lor. Subversiunii comuniste, care tinde la desagregarea totală a mișcării de rezistentă, trebuie să-i opunem frontul indefectibil al națiunii noastre.

— Dar în orice luptă, există o necesitate elementară de a coordona mijloacele de actiune?

— De aceasta nu trebuie să ne îngrijim. Cei ce coboară în transeele națiunii, se vor recunoaște și se vor pune de acord mult mai ușor decât ne ima-

ginăm. Înțelegerea este dificilă între oameni care lucrează în spirit egoist, dar între oameni cari au ceva de dăruit națiunii, înțelegerea este înlesnită prin însăși poziția spirituală ce-au adoptat-o. Nu se știe ce fiu al neamului nostru, astăzi anonim, e chemat să ajungă în fruntea luptei de eliberare, încununându-se de o glorie nepieritoare. Nu trebuie să anticipăm acest proces. Actiunea de refacere a exilului trebuie să se desvolte organic, pornind dela personalitatea fiecărui refugiat.

PUTERILE CARE INTERVIN ÎN LUPTA

— De ce se poartă Occidentul atât de vitreg cu Europa răsăriteană, când interesul lui ar fi ca aceste țări să fie libere?

— Nu ne putem aștepta ca Occidentul să ne salveze țara, când nu se poate salva nici pe sine. Centrii lui vitali sunt paralizați de rețelele comuniste subversive. Nu mai reacționează la primejdie. Vedeti cum națiunile occidentale cedează, bucată cu bucată, patrimoniul lumii libere. Politica occidentală continuă să se desfășoare, în spiritul dela Yalta. Este anticomunistă în formă și pro-comunistă în fond.

— Atunci situația Occidentului nu este mai bună ca a exilului nostru?

— Exilul nostru reflectă în mic contradicțiile interioare ale Occidentului. Fără o reacție spirituală de mari proporții, Occidentul este pierdut. Moare în rate. Și nu moare pentru că n'ar dispune de forță materială, ci pentru că este incapabil să o întrebuințeze. O civilizație care se desprinde de idealurile cari i-au dat nastere, pierde.

— Există vreo speranță ca Occidentalii să înțeleagă tragedia popoarelor subjugate și să le ajute?

— Aceasta depinde de ce se va întâmpla cu acest Occident în viitorul apropiat. Pentru a înțelege și ajuta aceste popoare, Occidentul ar trebui mai întâi să se înțeleagă pe sine, să-si priceapă propriile lui interese, să se smulgă din cursa spre abis în care este angajat acum. În ordinea spiritului, nimic nu este imposibil. Când Occidentul se va apropia de punctul maxim al crizei, și aceasta va fi între anii 1959-1960, nu este exclus să asistăm la renasterea lui fulgerătoare. Dealtminteri se multi-

plică semnele că opinia publică occidentală începe să se trezească.

— De ce fixati acest termen, 1959-1960?

— Pentru că reprezintă limita de timp utilă în care Occidentul mai poate reacționa. La sfârșitul anului 1960, Sovietele vor poseda suficiente rachete intercontinentale, ca să distrugă America în câteva ore sau să o oblige să capituleze. Tot în acest interval, masele popoarelor din Africa vor fi suficiente de bine pregătite de Moscova, pentru a fi asvârlite contra Europeanilor.

— Comitetele de Actiune pentru Eliberarea României vor fi atunci avizate să lucreze fără a beneficia de niciun sprijin extern?

— Un sprijin efectiv este puțin probabil să obțină dela guvernele occidentale. Pentru a avea circulație politică în Occident astăzi, este necesar să fii sau comunist, sau înrudit ideologic cu comunistii. Anticomunismul nu este o monedă forte în Occident, cu toate aparențele, pentru că Occidentul n'a ajuns încă să-si definească propriile lui poziții. Măine, situația se poate schimba.

Totusi luptătorii pentru eliberarea României nu vor fi singuri.

Ei vor simți cotul cu sutele de milioane de sclavi din împărăția sovietică, cu toti refugiații de dincolo de cortina de fier și se vor întâlni cu zeci de mii de oameni din națiunile libere, animati de același crez și nelinistiti de aceleasi probleme. Acești oameni încep să isi dea seama că Occidentul nu poate eluda la infinit chestiunea eliberării popoarelor robite. Pentru că, sau eliberează aceste popoare, sau el însusi e condamnat să cadă în robia comunistă. Din această alternativă Occidentul nu poate iesi.

Dar mai presus de toate, luptătorii acestia se vor bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu. Puterile cerului îi vor încuraja și asista în această luptă. Istoria tuturor popoarelor se îndreaptă în ritm vertiginos spre o concentrare maximă. Măntuirea fiecăruia depinde de hotărârea ce-o va lua în aceste zile întunecate, când pe toate câmpurile de bătaie se înfruntă oastea lui Hristos cu armatele lui Lucifer.

Dar acolo unde fâlfăie steagul Domnului, va fi și biruința.

Primul mesagiu trimis de
Căpitan
Neamului Românesc, din închisoarea Văcărești

Văcărești: 4 Martie 1919

Subiti: Camarazi,
Primiind astazi dorinta voastra prin care mi
amintati trimiteroa a 600 lei ne grabim sa
va raspundem.
Afli ca gandul nostru si toate nădejdi noastre
câti voi sunt îndreptate. Căci pentru noi
voi trebuie sa va păstrăm de rău și să salvăm
părinților noștri și să dăm de mare, o sfântă
măsură pe lângă: Să lucrăm din muncă și
să facem ca în țara aceasta să rămână și
muncitorii de aici și să lucrăm mereu și
doar sta este parte a noastră în viață. În zilele
acestea lupte, pregătiți-vă mînca, purificați-
vă și pețele, atelii: vă pînă la
Până când vom mai avea în piept și
pînă când vom mai avea în piept și
o speranță de atel, noi vom fi mereu alături
noși.
Trăiescă România noastră!
Corneliu Zecegar
Mironovici Corneliu Zecegar
Teodor Lupu

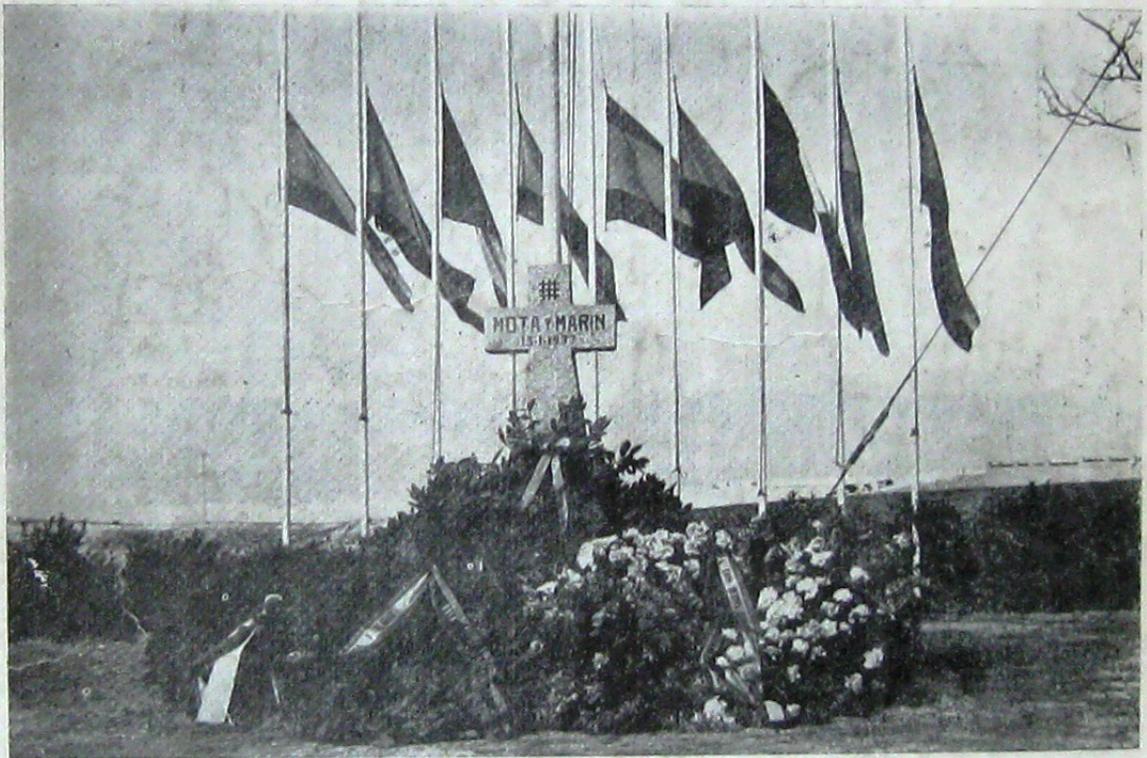
El a gândit acum 35 ani, ceea ce gîndeste și vede azi toată Națiunea.

Casa Verde

Construită cu suflet, muncă, cântec și sânge legionar...

Majadahonda

13 Ianuarie 1959

De la picioarele acestei cruci naște isozotul
descălusății neamului nostru.